

VERTIGO

Gratis filmmagazine

INTERVIEWS

ARTIKELS

RECENSIES

GLASS
GRÄNS
WILDLIFE
SHOPLIFTERS
THE FAVOURITE
DE COLLEGA'S 2.0
MARY POPPINS RETURNS

Ralph Breaks the Internet

Van het lunapark naar het wereldwijde web

#47
& #48

DAT IS VEEL

PRAKTIJK.

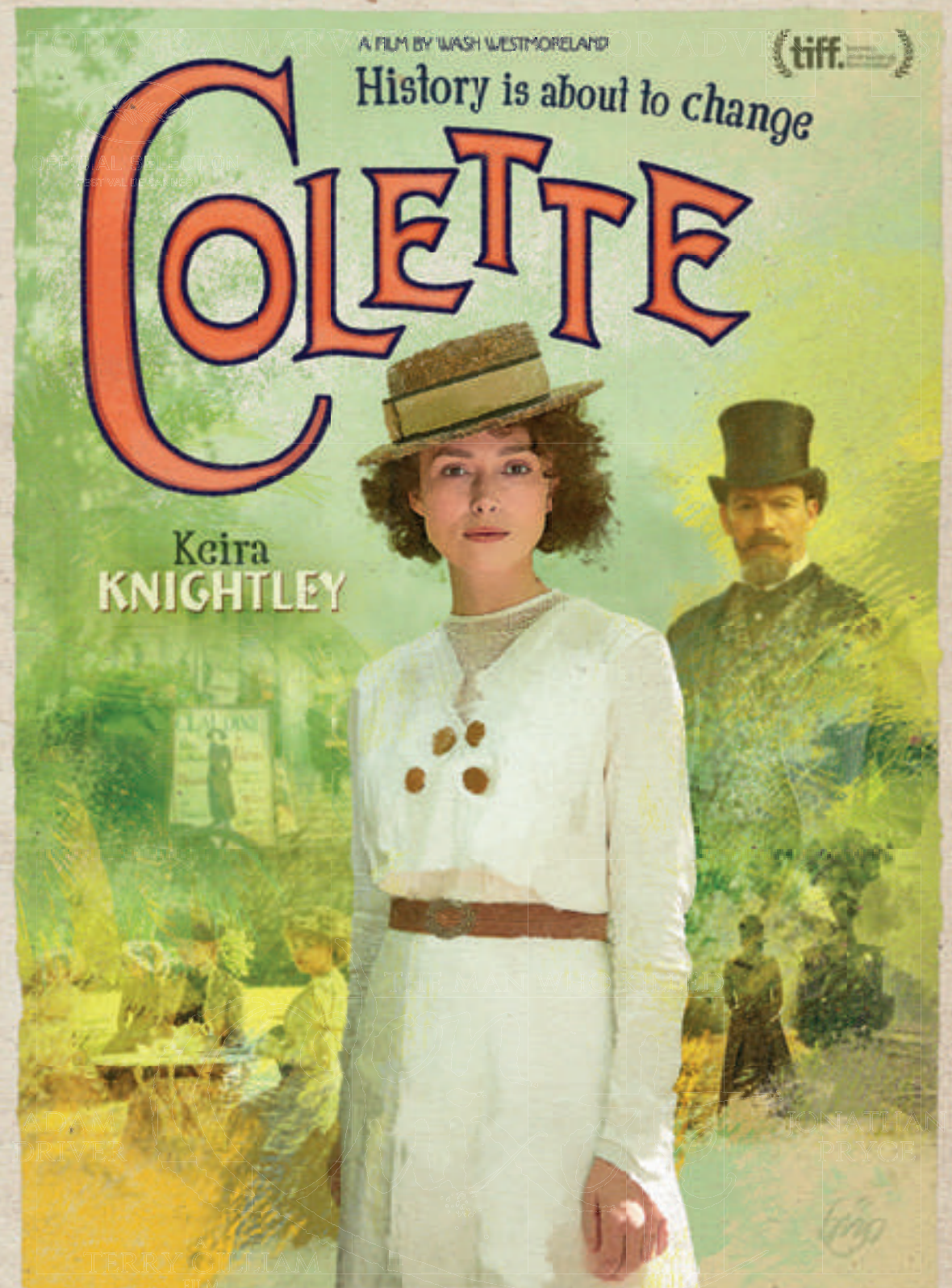
BACHELOR
EN GRADUAAT

OF MASSAAL
VEEL PRAKTIJK.

Al doende leert men. Ontdek nu
de nieuwe graduaatsopleidingen bij AP Hogeschool op

WWW.AP.BE/BACHELORENGRADUAAT

AP
ARTESIS PLANTIJN
HOGESCHOOL ANTWERPEN

16 JANUARI IN DE BIOSCOOP

AQUAMAN

HE'S NOT FROM AROUND HERE

WARNER BROS. PICTURES PRESENTS
A PETER SAFRAN PRODUCTION A JAMES WAN FILM "AQUAMAN" JASON MOMOA AMBER HEARD WILLEM DAFOE PATRICK WILSON DOLPH LUNDGREN YAHYA ABDOU-MATEEN II AND NICOLE KIDMAN COSTUMES BY KIM BARRETT MUSIC BY RUPERT CRESSON-WILLIAMS EDITOR KIRK MORRIS PRODUCTION DESIGNER BILL BRZESKI
DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY DON BURGESS EXECUTIVE PRODUCERS DEBORAH SNYDER ZACK SNYDER JON BERG GEOFF JOHNS WALTER HAMADA BASED UPON DC CHARACTERS CREATED BY GEOFF JOHNS & JAMES WAN AND WILL BEALL SCREENPLAY BY DAVID LESLIE JOHNSON-MCGOLDRICK AND WILL BEALL PRODUCED BY PETER SAFRAN, D.P.A. ROB COWAN DIRECTED BY JAMES WAN

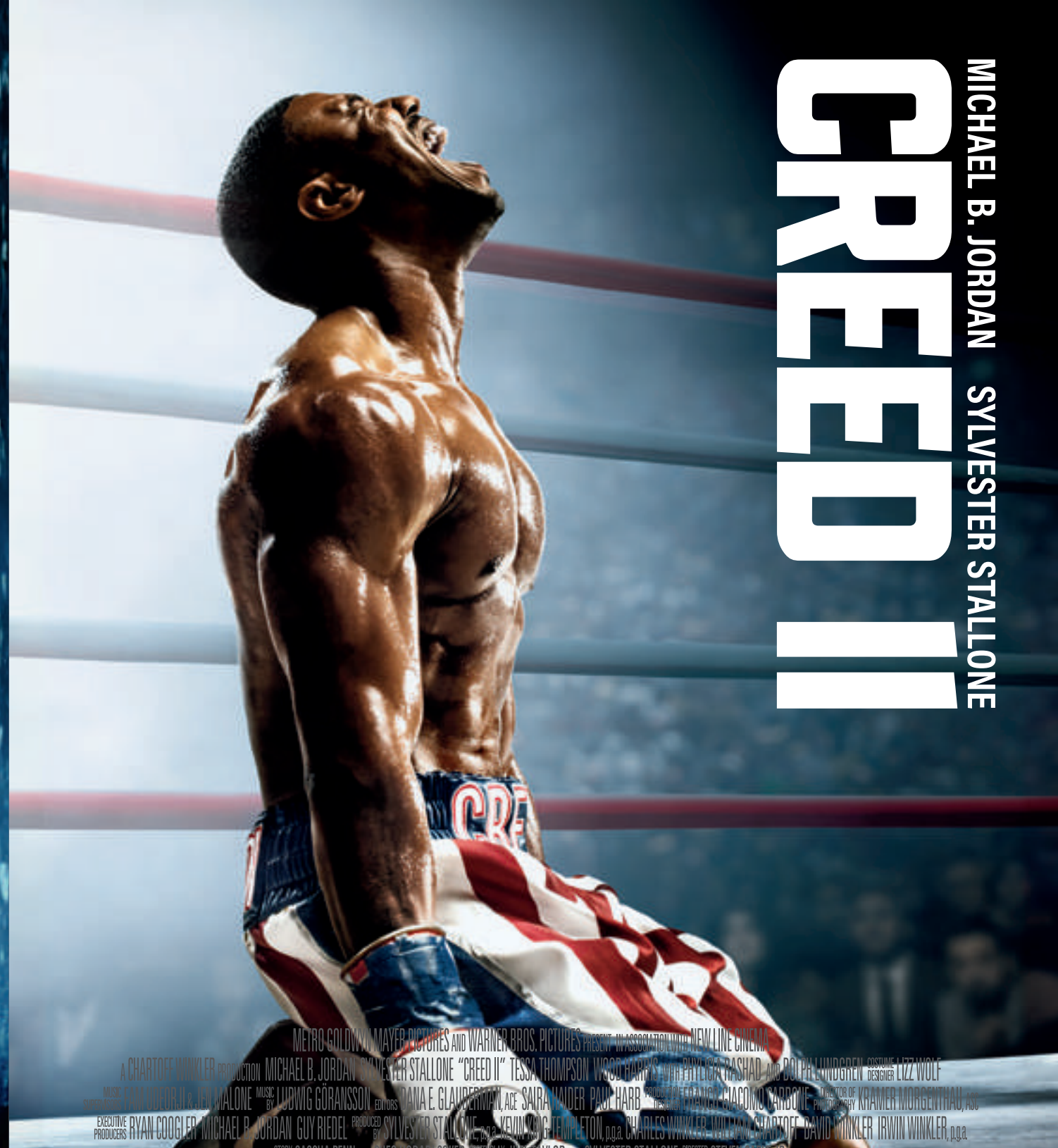

WarnerBrosBelgium

19 DECEMBER IN DE BIOSCOOP

OOK IN 3D, IMAX & 4DX

#Aquaman

CREED II

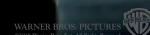
MICHAEL B. JORDAN

SYLVESTER STALLONE

METRO-GOLDWYN-MAYER PICTURES AND WARNER BROS. PICTURES PRESENT IN ASSOCIATION WITH NEW LINE CINEMA
A CHARTOFF-WINKLER PRODUCTION MICHAEL B. JORDAN SYLVESTER STALLONE "CREED II" TESSA THOMPSON WOOD HARRIS JOHN PLYLER RASHAD AND DOLPH LUNDGREN DESIGNER LIZZ WOLF
MUSIC BY SAM DEJORIAN & JEN MALONE MUSIC BY LUDWIG GÖRANSSON EDITORS DANA E. GLAUBERMAN ACE SAIRANWAIDER PAUL HARR PRODUCED BY CHARLES WINKLER AND CHARLOTTE WINKLER DIRECTED BY STEVEN CAPE JR.
EXECUTIVE PRODUCERS RYAN COOGLER MICHAEL B. JORDAN GUY RIEDEL PRODUCED BY SYLVESTER STALLONE, D.P.A. KEVIN WING TEMPLETON, D.P.A. CHARLES WINKLER WILLIAM CHARTOFF DAVID WINKLER IRVIN WINKLER, D.P.A.
STORY BY SASCHA PENN AND CHEE HOBAIN BOKER SCREENPLAY BY JULIE TAYLOR AND SYLVESTER STALLONE DIRECTED BY STEVEN CAPE JR.

© 2018 Metro-Goldwyn-Mayer Pictures Inc. and Warner Bros. Entertainment Inc. All Rights Reserved.
CREED II is a trademark of Metro-Goldwyn-Mayer Pictures Inc. All Rights Reserved.

9 JANUARI IN DE BIOSCOOP

Facebook.com/WarnerBrosBelgium

#CreedII

FROM THE STUDIO THAT BROUGHT YOU "DON'T BREATHE"

SHAY MITCHELL

DEATH IS ONLY THE BEGINNING.

THE POSSESSION OF HANNAH GRACE

SCREEN BEAMS PRESENTS A BROKEN ROAD PRODUCTION "THE POSSESSION OF HANNAH GRACE" SHAY MITCHELL GREY DAMON KIRBY JOHNSON AND STANA KATIC EXECUTIVE PRODUCERS DEBORAH NEVHALL MUSIC BY JOHN FRIZZELL
EDITING STANLEY KOLK DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY JAKE YORK PRODUCED BY PAULA LOOS PRODUCED BY LENNERT HILLEGES PRODUCED BY GLENN S. GANNON WRITTEN BY BRIAN SEVE PRODUCED BY TODD GARNER SEAN ROBINS DIRECTED BY FEDERIK VAN ROOIJEN

2 JANUARI IN DE BIOSCOOP

[/PossessionMovie](#)

[#PossessionMovie](#)

FROM THE FILMMAKERS OF
THE LORD OF THE RINGS AND THE HOBBIT

MORTAL ENGINES

VANAF 5 DECEMBER IN DE BIOSCOOP

MRC

[MortalEngines-movie.be](#)

Toen & nu

Vroeger vond ik de periode rond Kerstmis en oudjaar maar niets. Het koude weer wist ik nog min of meer te waarderen, maar al die geforceerde familiegebeurens konden me gestolen worden. Ik zocht dan ook vaak soelaas in de bioscoop. Zo herinner ik me een helende vertoning van Wong Kar-wais miskende meesterwerk *2046* in een zaal vol verloren zielen en een geladen screening van M. Night Shyamalan's gehypete *The Sixth Sense* op nieuwjaarsdag.

Ondertussen ben ik een andere persoon. Veel heeft te maken met het feit dat mijn wederhelft een wandelende brok kerstvreugde is. Bovendien maakt mijn hart bokkesprongen bij het vooruitzicht om samen met ons zoontje de kerstboom te versieren. Zelfs het feestgedruis voelt minder opgefokt aan. Maar de bioscoop... die heb ik alles-behalve de rug toegekeerd.

Wat wil je ook met zo'n uitgebreid aanbod? De popcornvreter in me heeft zin in de uiteenlopende Disney-sequels *Ralph Breaks the Internet*, *Mary Poppins Returns* en *Glass*. Tegelijk kan de arthouseliefhebber in me niet wachten op de Gouden Palm-winnaar *Shoplifters*, het confronterende relatiedrama *Wildlife* en het knettergekke kostuumdrama *The Favourite*.

Tot slot nog een suggestie: ga Alfonso Cuarón's meesterlijke *Roma* en de betoverende Cannes-hit *Gräns* op een zo groot mogelijk scherm zien.

Tot in de cinema!

STEVEN TUFFIN

hoofdredacteur

@Waaazinema

16

36

38

62

FLASHFORWARD

ACHTER DE SCHERMEN Yummy

12

FILMFAN Aldo Struyf

14

CLOSE-UP

GLASS

16

UTØYA 22. JULI

20

SHOPLIFTERS

22

GRÄNS

26

ROMA

28

DE COLLEGA'S 2.0

30

THE FAVOURITE

36

RALPH BREAKS THE INTERNET

38

GREEN BOOK

40

MARY POPPINS RETURNS

44

THE POSSESSION OF HANNAH GRACE

46

WILDLIFE

48

SPECTRUM Raoul Servais

52

DE VERTIGO AWARDS

54

POINT OF VIEW

RECENSIES

62

BESTE.FILM.OOIT. Die Hard

66

VERTIGO

Postbus 10009, 2000 Antwerpen
info@vertigoweb.be
www.vertigoweb.be

HOOFDREDACTEUR / BLADMANAGER Steven Tuffin – steven@vertigoweb.be

ADJUNCT-BLADMANAGER Peter Janssens – peter@vertigoweb.be

MEDEWERKERS Ruben Nollet, Chris Craps, Jonas Govaerts, Stijn Janssen, Christophe Verbiest, Jeroen Van Zwol

WEBMASTER Hans Verschooten

WEBREDACTIE Arno Callens

EINDREDACTIE Piet Uyttebroeck

LAY-OUT Geert Verbist

FOTOGRAAF Greetje Van Buggenhout

RECLAMEREGIE info@vertigoweb.be

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER Dorian van den Bremt, Postbus 10009, 2000 Antwerpen

DRUK Moderna Printing

Niets uit deze uitgave mag worden veeleelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, scan of op enige andere wijze, zonder voorafgaand schriftelijk akkoord van de uitgever.

www.twitter.com/VERTIGObe www.facebook.com/VERTIGObe

VAF
FILM

Vlaanderen
verbeelding werkt

CAREY
MULLIGAN

JAKE
GYLLENHAAL

WILDLIFE

UNE SAISON ARDENTE

A film by PAUL DANO

VANAF 19/12 IN DE BIOSCOOP

www.cherrypickersfilm.be

@cherrypickersbelgium

VERTIGO

“REMARKABLE. MULLIGAN GIVES THE
BEST PERFORMANCE OF ANY I’VE SEEN
IN FILM THIS YEAR”

- The New York Times

“WILDLIFE LEAVES YOU DEEPLY
MOVED. ONE WORD: WOW”

- Rolling Stone

“A SUPERB FILM”

- New York Magazine

ACHTER DE SCHERMEN

Yummy

Special make-up effects artist
Daphnée Beaulieux brengt de doden tot leven.

tekst JONAS GOVAERTS
foto GREETJE VAN BUGGENHOUT

John Carpenters *The Thing*, daar begon het mee voor *special make-up effects artist* Daphnée Beaulieux. 'Ik was een jaar of acht en keek stiekem mee vanachter de sofa mee', aldus Beaulieux, die samen met haar man Erwan Simon het Brusselse speciale effectenatelier Squid Lab runt. 'Ik herinner me vooral de scène waarin een hond uiteengerukt wordt door de tentakels van een alien. Een ander kind zou getraumatiseerd zijn, ik was onder de indruk.'

Toen regisseur Lars Damoiseaux hun vroeg om de make-upeffecten van *Yummy*, de eerste Vlaamse zombiefilm, te verzorgen, twijfelde het echtpaar geen seconde: 'Voor ons was dit een unieke kans. Het scenario zat bomvol uitzinnige *gore gags*, zoals iemand die ontploft tijdens een liposuctie. Bovendien wilde Lars alles in beeld brengen zonder computer-effecten. Enkel de ogen van de zombies worden achteraf met CGI bijgewerkt.'

Beaulieux voorspelt dat Damoiseaux zal scoren met zijn debuut: 'Ik begon aan dit project met het idee: fijn, een splatter-filmpje. Maar hoe meer footage ik zie, hoe meer ik onder de indruk ben. Het camerawerk, het licht, alles ziet er fantastisch uit. Volgens mij wordt *Yummy* een horrorfilm met internationale allure.' ▣

VANAF 18 DECEMBER 2019 IN DE BIOSCOOP

@Jonas_Govaerts

Aldo Struyf

Laat je niet verblinden door de zonnige groepsnaam: de blues klonk zelden zo bokkig als op het titelloze debuut van Crayon Sun, de nieuwste band van de Antwerpse rasmusmuzikant Aldo Struyf (Millionaire, Mark Lanegan Band, Creature with the Atom Brain). Ook in de bioscoop heeft hij het graag donker: 'Ik mis cinema die je zodanig door elkaar schudt dat de wereld er nadien compleet anders uitziet.'

tekst JONAS GOVAERTS foto GREETJE VAN BUGGENHOUT

Wat is je vroegste filmherinnering?

ALDO STRUYF: 'Vroeger werden er rond Pasen altijd Bijbelfilms op televisie uitgezonden, zoals *The Ten Commandments* met Charlton Heston. Daar konden mijn broer en ik echt uren naar zitten kijken. Je kunt dat saaie cinema vinden, maar ik vind al die epische bombast net cool.'

Welke cineast kan in jouw ogen niets verkeerd doen?

'Jim Jarmusch. Ik ben fan van al zijn films, maar *Stranger Than Paradise*, met *I Put a Spell on You* van Screamin' Jay Hawkins op de soundtrack, blijft toch mijn favoriet. Wist je trouwens dat hij een jongere broer heeft, die ook films probeert te maken? Echt waar: Tom Jarmusch. Hij klampte me ooit aan in een backstage in New York en vroeg of ik geen videoclip nodig had. Hij klonk nogal wanhopig, dus ik heb hem nooit teruggebeld.' (lacht)

Wie was je eerste filmcrush?

'Ik had het als tiener zwaar te pakken voor Isabelle Adjani en die is nergens mooier dan in *L'été meurtrier*, een

"ALS NICOLAS CAGE ER NOG EENS FRIS UITZIET, MAG DIE MIJ SPELEN."

erotische thriller waarin ze alle mannelijke inwoners van een klein Frans dorpje om haar vinger windt. '

Wat is de beste filmtwist aller tijden?

'Vraag me niet hoe, maar ik ben destijds zonder enige voorkennis *From Dusk Till Dawn* gaan zien. Toen die halverwege plots van een misdaadfilm in een splatterfest veranderde, was ik toch even van de kaart. Dat mis ik tegenwoordig: cinema die je zodanig door elkaar schudt dat de wereld er nadien compleet anders uitziet.'

Welke soundtrack is je altijd bijgebleven?

'Veel soundtracks heb ik leren kennen

via Tom Low, de in 2014 overleden oprichter van Lowlands Records. Vaak zag ik de film zelf pas jaren later. *El Topo* van Alejandro Jodorowsky, bijvoorbeeld, of *Rumble Fish* van Francis Ford Coppola. Ik hou het meest van psychedelische muziek én cinema.'

Wie van je muzikale vrienden is de grootste filmnerd?

'Sowieso Mark Lanegan. Als we samen op tournee gaan, palmt hij stevast de *back lounge* van de tourbus in. Daar staat namelijk de televisie. (lacht) Via hem heb ik obscure films leren kennen zoals *Animal Kingdom*, een *Goodfellas*-achtig gangsterepos, maar dan gesitueerd in Australië. Lanegan is ook dol op Belgische cinema. Een van

zijn lievelingsfilms is *Man Bites Dog* aka *C'est arrivé près de chez vous*.'

Welke film geeft het muzikanten-bestaan accuraat weer?

'Geen enkele. In tegenstelling tot wat er in films als *Almost Famous* wordt getoond, zijn tournees meestal doodsaaï. Zeker op mijn leeftijd. (lacht) Wat ik wél een verrassend realistische film vind, is *High Fidelity*. Ik heb zelf jarenlang in een platenzaak gewerkt (het legendarische *Brabo Records* in Antwerpen, nvdr.) en daar liep het inderdaad vol met maniakale muziekfreaks die niets anders deden dan lijstjes maken.'

Wie moet jou spelen in Aldo: The Movie?

'Hoe heet die gast die aan het begin van *Wild at Heart* iemand de schedel inslaat op een trap? Nicolas Cage, juist! Ziet die er tegenwoordig nog een beetje fris uit? Doe hem dan maar.' ▣

@Jonas_Govaerts

Crayon Sun

WasteMyRecords
crayonsun.net

GLASS

BUIGEN & BREKEN

Met *Glass* sluit **M. Night Shyamalan** de eigenzinnige superheldentrilogie af die hij op gang trok met de culthit *Unbreakable* en het onverwachte vervolg *Split*. Wie op een zoveelste Marvel-achtig spektakel rekt, is er duidelijk aan voor de moeite. 'Ik draaide niet voor niets een *One Flew Over the Cuckoo's Nest*-achtige scène.'

tekst STEVEN TUFFIN

W e schrijven 2000. M. Night Shyamalan is de *king of the world* na het verrassende succes van *The Sixth Sense*. De thriller waarin Bruce Willis een jongetje helpt dat dode mensen ziet, heeft amper 40 miljoen dollar gekost en zo’n 700 miljoen dollar opgebracht. Niet verwonderlijk dus dat Touchstone, de subdivisie van Disney die zich met ‘volwassener’ materiaal bezighoudt, hem carte blanche geeft voor zijn volgende film.

Dat wordt *Unbreakable*, opnieuw met Willis in de hoofdrol. Ditmaal speelt hij David Dunn, een securityguard die als enige een verschrikkelijk trein-ongeluk overleeft. Niet veel later krijgt hij bezoek van Elijah Price (Samuel L. Jackson), een man met een extreem broos beendergestel die ervan overtuigd is dat David bovenmenselijke krachten heeft. Na een reeks gebeurtenissen die Davids superheldenpotentieel bewijzen, blijkt dat Elijah zich ontpopt heeft als de superslechterik Mr. Glass.

Voer voor freaks

Hoewel de film vrij positief onthaald wordt door de critici en het niet echt slecht doet aan de kassa, is het verschil met *The Sixth Sense* immens. ‘Toen bleek dat een groot deel van de bioscoopbezoekers zich in het ootje genomen voelde, wist ik dat er stront aan de knikker was’, zucht Shyamalan. ‘Touchstone had *Unbreakable* namelijk als een *The Sixth Sense*-achtige thriller aan de man gebracht. Mijn suggestie om de film te marketen als een comicfilm hadden ze weggelachen. ‘Het grote publiek komt daar niet op af. Dat is iets voor freaks die samen-komen op stripbeurzen’, klonk het.’

‘Natuurlijk vond ik dat ongelooflijk jammer’, vervolgt de cineast. ‘Vooral omdat ik best trots was op mijn superheldeninstek. Maar wie was ik om de Disney-medewerkers tegen te spreken? Je mag niet vergeten dat het heel andere tijden waren. Regisseurs als Steven Spielberg, Ron Howard en Robert Zemeckis zwaaiden de plak in Hollywood met hun positieve verhalen over gelukkige gezinnen. David Fincher

en Christopher Nolan waren toen nog twee rare vogels die van die vreemde filmpjes maakten.’ (lacht)

Sleet op de formule

Na *Unbreakable* komen de kassuccessen *Signs* (2002) en *The Village* (2004), maar opvolgers *Lady in the Water* (2006) en *The Happening* (2008) worden door pers en publiek neergesabeld. Er zit duidelijk sleet op de Shyamalan-formule van *high concepts* en verrassende eindes. Een koerswijziging richting blockbustermateriaal is helemaal desastreus: *The Last Airbender* (2010) en *After Earth* (2013) groeien uit tot twee van de meest teleurstellende Tinseltownprojecten van deze eeuw.

De found footage-horrorfilm *The Visit* (2015) doet het tij eindelijk keren: het gros van de critici vindt dat Shyamalan met de lowbudgetprent zijn vroegere vorm hervonden heeft en het enthousiaste publiek zorgt ervoor dat het budget van 5 miljoen dollar vele malen terugverdiend wordt. Een jaar later maakt de regisseur zijn comeback compleet met *Split* (2016), waarin een weergalozes James McAvoy in de huid kruipt van Kevin Wendell Crumb, een man met een twintigtal persoonlijkheden die enkele cheerleaders kidnapt.

Meesterzet

Dat die film unaniem positief onthaald wordt en uitgroeit tot de meest winstgevendste film van het jaar, wordt bijna overschaduwd door een meesterzet van Shyamalan. Na de finale – *spoiler alert* – waarin de enige overlevende cheerleader kan ontsnappen aan The Beast, een bovennatuurlijk sterke persoonlijkheid van haar kidnapper, verplaatst de actie zich naar een snackbar waar het *Unbreakable*-personage van Bruce Willis een tv-reportage over de gebeurtenissen bekijkt.

Niemand is op de hoogte van die scène. Zelfs de crew waarmee Shyamalan ze had gedraaid, wist amper hoe de vork in de steel zat. ‘Je kunt je dus voorstellen dat de Universal-bonzen gek werden toen ze de film zagen’, lacht de filmmaker. ‘Heb jij een vervolg gemaakt op een film van een andere

studio?’ blafte iemand. ‘Je beseft toch dat dat niet zomaar kan?’ Wist hij veel dat ik maanden terug het fiat van Disney had gekregen.’

Nadat Shyamalan Universal overtuigd heeft de scène in de film te laten, is het bang afwachten hoe het publiek erop zal reageren. ‘Het was een gok, maar de helft van de kijkers ging uit de bol toen ze zagen wat ik gedaan had. En de andere helft – de jongeren, dus – waren geïntrigeerd genoeg om te gaan opzoeken wie die oude vent in het restaurant was. Het hedendaagse bioscooppubliek is verkikkerd op zulke *easter eggs*.’

Eenmalige anomalie

Wanneer de eerste, schitterende box-officeresultaten van *Split* binnenkomen, maakt Shyamalan meteen zijn volgende project bekend: *Glass*, de finale van zijn comictrilogie waarin de drie hoofdpersonages van *Unbreakable* en *Split* elkaar in een psychiatrische instelling zullen confronteren. Het enige obstakel dat hem rest: hij moet ervoor zorgen dat twee Hollywood-majors met elkaar samenwerken.

‘Laten we er maar van uitgaan dat het om een eenmalige anomalie gaat’, meent Shyamalan. ‘Ik zie dit geen tweede keer gebeuren. Zowel Disney als Universal ging meteen akkoord. Niemand begon te zeuren over juridische kwesties. Er werd simpelweg overeengekomen dat Universal de film in de VS zou uitbrengen, terwijl Disney de rest van de wereld op zich zou nemen. Eerlijk: ik weet nog steeds niet hoe ik dat voor elkaar heb gekregen.’ (lacht)

Geen Marvel

De opmerking dat de populariteit van de Marvel- en DC-superheldenfilms er misschien iets mee te maken heeft, wuift Shyamalan weg: ‘*Glass* is een compleet andere film. Ik vertrek van de vraag: wat als het Marvel-universum echt was? Aandoeningen als Elijahs osteogenese en Kevins meervoudigepersoonlijkheidsstoornis wijzen erop dat de mens zowel fysiek als mentaal onmetelijke gebreken en capaciteiten

Bruce Willis & M. Night Shyamalan

heeft. Ik draaide niet voor niets een *One Flew Over the Cuckoo's Nest*-achtige sequentie, waarin de drie hoofdpersonages die thematiek uitgebreid bespreken met een psychologe.’

Dat is trouwens niet het enige verschil met de gemiddelde Marvel-film: ‘Ook de actiescènes hebben niets gemeen met dat soort blockbusters. Ik begrijp dat sommige kijkers plezier beleven aan razendsnelle *cuts* en spectaculaire speciale effecten, maar *Glass* moet het vooral hebben van suggestie. Als je op een klassieke – zeg maar hitchcockiaanse – manier toont hoe David of Kevin de zoveelste ongelooflijke stunt uithalen, verhoogt het wtf-gehalte exponentieel.’

Aantstormend talent

Zelfs het prijskaartje van *Glass* – zo’n 20 miljoen dollar – staat in schril contrast met de duizelingwekkende budgetten van de CGI-spektakels die tegenwoordig in trek zijn: ‘Ik kan niet ontkennen dat ik zelf zulke films heb gemaakt. Veel had te maken met het feit dat ik twee jonge dochters had, die ik ook weleens wilde plezieren. (lacht) Maar het voelde allemaal zo geforceerd aan, en dat speelde het publiek blijkbaar ook parten.’

Daarom houdt Shyamalan vast aan de back-to-basics-aanpak van *The Visit*: ‘Ik werk alleen nog maar met kleine budgetten en aanstormend talent. Als je de credits van *Glass* bekijkt, zie je voornamelijk beginnelingen: van de monteur, over de cameraman tot de componist. Hun jeugdige energie, maar ook hun gebrek aan ervaring inspireert me. Ze durven dingen te proberen die de meeste anciens zouden doen huiveren. Maar net daardoor kom je tot onverwacht fantastische resultaten.’

Shyamalan geeft een voorbeeld: ‘West Dylan Thordson, de componist van *Glass*, verhuisde naar Philadelphia om de shoot te kunnen bijwonen. Zodra wij klaar waren met draaien, begon hij op de locatie waar we gefilmd hadden opnames te maken met een indianentrommel die hij altijd bij zich had. Je kunt natuurlijk opperen dat het publiek daar niets van zal merken, maar die aanpak heeft wel een van de beste scores uit mijn carrière opgeleverd.’

Op een kier

Ondanks zijn focus op jong talent vergeet Shyamalan de gevestigde waarden niet: ‘Of het moeilijk was om Bruce en Sam te overtuigen om hun personages uit *Unbreakable* opnieuw te

vertolken? Laat me niet lachen. Telkens als ik Sam ergens tegenkwam, volgde er steevast een “*When are we making that sequel, motherfucker?*” Bruce was iets ingetogener, maar maakte ook vaak duidelijk dat hij een vervolg wel zag zitten.’

Op de vraag of *Glass* wel degelijk het slot van zijn superheldenreeks is, moet Shyamalan het antwoord schuldig blijven: ‘Zonder al te veel prijs te geven: de film laat de deur op een kier. Maar ik keer alleen maar terug naar dat universum als ik een fenomenaal idee heb. Eigenlijk ben ik niet zo’n fan van vervolgen... Zegt de man die net een threequel heeft afgerond.’ (lacht) ▀

VANAF 16 JANUARI IN DE BIOSCOOP

@Waaanzenema

» GLAZEN SCHERM

De nieuwe Shyamalan bekijken in een zaal vol toegewijde film liefhebbers? Dat kan! Ontdek op Vertigoweb.be waar en wanneer de *Vertigo*-screening van *Glass* zal plaatshebben.

UTØYA 22. JULI

OPGEJAAGD WILD

Zeven jaar na de feiten: is dat te vroeg om een film te maken over de slachtpartij die Anders Breivik op het Noorse eiland Utøya aanrichtte? Regisseur **Erik Poppe** heeft lang op die vraag gekauwd. Zijn antwoord – *Utøya 22. juli* – is een sterk staaltje intense belevingscinema. ‘Ik moest een film maken die tot op het bot uitgekleed was.’

tekst RUBEN NOLLET

Tweeëntwintig juli 2011 staat voorgoed in het Noorse collectieve geheugen gegrift. Die dag bracht een extreemrechtse fanaticus, Anders Behring Breivik, met een krachtige bomauto acht mensen om het leven in het regeringskwartier van Oslo. Vervolgens begaf hij zich met twee sporttassen vol vuurwapens naar het eiland Utøya, een uurtje verderop. Daar vond op dat moment de jaarlijkse meeting van de jongerenafdeling van de linkse Noorse Arbeiderspartij plaats. IJskoud en emotioneel trok Breivik op jacht. Toen de politie hem 72 minuten later inrekende, had hij nog eens 69 slachtoffers gemaakt.

72 minuten is ook precies hoelang de reconstructie van die schietpartij duurt in *Utøya 22. juli*. Regisseur Erik Poppe had amper enkele jaren na de feiten al de indruk dat de herinnering aan de donkere dag begon te vervagen. Daar moest iets aan gedaan worden, vond hij. ‘Het is heel belangrijk dat we nooit vergeten wat er gebeurd is. Dus ben ik op zoek gegaan naar de beste manier om de mensen bij de les te houden. Ik kwam tot de conclusie dat ik een film moest maken die tot op het bot uitgekleed was, zonder enige franje. Daarom bestaat *Utøya 22. juli* uit één lang shot, zonder montage of muziek.’

Radicale keuze

Om de feiten zo realistisch mogelijk te benaderen, nam Poppe contact op

met jongeren die destijds op het eiland waren. Hij zat twee dagen samen met iedereen die bereid was te getuigen, en schreef hun ervaringen tot in de kleinste details neer. Op basis van al die verhalen stelde hij een script samen, bekeken door de ogen van een fictief hoofdpersonage, de 18-jarige Kaja. ‘De film gaat over de jongeren. Ik wist van bij het begin dat ik het verhaal moest vertellen vanuit hun perspectief. Ik zou op geen enkel moment tonen wat de terrorist ziet.’

Door die radicale keuze fietste hij ook langs enkele netelige kwesties. Moest hij Breivik bijvoorbeeld bij naam noemen, een discussie die ook vandaag nog gevoelig ligt in Noorwegen? En welke acteur kon hij casten om gestalte te geven aan de moordenaar? ‘Ik had niet het gevoel dat ik hem uit de weg moest gaan. Hij is tenslotte verantwoordelijk voor wat er die dag gebeurd is. Voor de jongeren die hem gezien hebben en het nog kunnen navertellen, was hij echter nooit meer dan een schim in de verte. Vandaar dat ik hem op die manier toon.’

Mentale steun

Met een dertiental belangrijke rollen en meer dan honderd figuranten was *Utøya 22. juli* een hele onderneming. Poppe nam dan ook zijn tijd om alles tot in de puntjes voor te bereiden, zodat hij tijdens de draaiperiode die lange, uitputtende take voor elkaar zou kunnen krijgen. ‘We hebben de film aangepakt

als een toneelstuk. Eerst hebben we drie maanden gerepeteerd met de hoofdrolspelers. In de laatste maand kwamen mijn cameraman en een paar andere crewleden erbij, in een grote studio in Oslo. Daar hadden we bij benadering de afstanden op het eiland uitgetekend, om de timing juist te krijgen. De week voor de opnames hebben we dan op het eiland de figuranten erbij gehaald.’

Omdat Poppe beseftte hoe intens alles zou zijn voor de acteurs, was op de set voortdurend een team van hulpverleners aanwezig. Tijdens de week dat er gefilmd werd, lukte het ook maar vijf keer om de lange take in te blikken. ‘Iedereen was achteraf compleet leeg. Het duurde ook telkens twee uur voordat iedereen fysiek en mentaal klaar was om eraan te beginnen. Voor elke opname kon ik enkel zeggen: “Veel geluk en ik zie jullie na 72 minuten terug.”’ ▣

VANAF 5 DECEMBER IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» ONE SHOT CINEMA

Op *Vertigoweb.be* richten we de schijnwerpers op andere films die – al dan niet schijnbaar – uit één ononderbroken shot bestaan. Sowieso van de partij: *Russian Ark* en *Victoria*.

SHOPLIFTERS

PROBLEEM-GEZIN

Shoplifters, een grimmige maar warme fabel over een arme familie die leeft van winkeldiefstallen, leverde **Hirokazu Kore-Eda** eerder dit jaar de Gouden Palm op in Cannes. De conservatieve regering in zijn thuisland was iets minder opgezet met zijn sociale commentaar. Hun kritiek zal de gevierde Japanse regisseur echter sushi wezen. 'Ik wil laten zien wat anderen niet willen zien.'

tekst **STIJN JANSSEN**

Waar heb je de inspiratie voor je nieuwe film gehaald? **HIROKAZU KORE-EDA:**

'Na *Like Father, Like Son* (waarin twee baby's in het ziekenhuis verwisseld worden, nvdr.) wilde ik een film maken over een familie zonder bloedbanden. Ik haalde mijn inspiratie uit twee kleine krantenartikelen. Er was een stukje over een koppel dat aan pensioenfraude deed: ze hadden de dood van hun ouders niet aangegeven zodat ze hun pensioenen konden blijven opstrijken. Een ander artikel ging over winkeldieven. Het bijzondere was dat de ouders hun kinderen de kunst van het stelen hadden aangeleerd.'

Japanse winkeldieven zijn vaak oudere mensen die uit noodzaak handelen omdat ze anders honger moeten lijden. 'Ik ben geen specialist in de materie, maar ik denk inderdaad dat het een groot probleem is. Toch pleegt de

familie in mijn film de diefstallen niet alleen uit armoede. Ik wilde ze als middel gebruiken om de vader-zoonrelatie te belichten. De vader leert de zoon de kneepjes van het vak en dat smeedt een band.'

'Zou het niet beter zijn als we onze familie zelf konden kiezen?', oppert de vader op een bepaald moment tegen de zoon.

'Ik blijf me afvragen waarom we zo sterk gericht zijn op bloedbanden. Wat maakt je dan tot een goede ouder? Toen ik mijn dochter kreeg, werkte ik zo hard dat ik nauwelijks tijd voor haar had. Zijn bloedbanden voldoende om jezelf een vader te mogen noemen? Of gaat het meer om de tijd die je aan je kind besteedt? Dat vraagstuk is een leidmotief geworden in mijn films.'

Toen *Shoplifters* in Cannes in wereldpremière ging, ging het daar vaak over. Sommige journalisten waren geadopteerd en vertelden dat ze geen banden

meer met hun natuurlijke vader of moeder hebben. Ik heb de indruk dat adoptie in het Westen veel meer ingeburgerd is dan in Japan. Het soort familie dat ik portretteer – een groep mensen zonder bloedverwantschap – wordt in Japan niet geaccepteerd en zelfs heel scherp veroordeeld. Ik hoop dat deze film het debat daarrond in gang kan zetten.’

In de film blijft weinig over van het cliché dat Japan een land is waar nauwelijks of geen misdaden plaatsvinden.

‘De laatste twintig jaar is er veel veranderd door de gevolgen van de economische crisis. Misdrijven bestaan vandaag in Japan heus wel, maar de meeste Japanners maken zichzelf wijs dat ze nog in een perfecte maatschappij leven. Dat is een van de redenen waarom ik deze film heb gemaakt. Ik wil laten zien wat anderen niet willen zien.’

Sta je alleen met die kritiek?

‘Je kunt gerust stellen dat ik daar een voortrekker in ben. Er zijn nauwelijks andere Japanse film- of documentaire-makers die het thema aankaarten.

Japanners hebben geen mindset voor dit soort problemen.’

De Japanse regering was naar verluidt ook niet echt opgezet met de film. (monkellach) ‘Nadat ik de Gouden Palm had gewonnen, heb ik in ieder geval geen telefoontje van onze eerste minister gekregen. Ik ga er dus maar van uit dat hij de film niet kan appreciëren.’

In wat voor omstandigheden ben jij zelf opgegroeid?

‘Ons huis was nog een stuk kleiner dan dat van de familie in *Shoplifters*. Het was niet meer dan een paar tatami's groot. Ik moest er samenleven met zes mensen: mijn ouders, mijn twee zussen en onze grootvader. Ik had geen kamer voor mezelf en leefde in dezelfde armoedige omstandigheden als de jongen in de film.

Het is opvallend dat je vaak met dezelfde acteurs werkt, in het bijzonder met Kiki Kirin, die de grootmoeder speelt in *Shoplifters*.

‘Ik werkte voor het eerst met haar samen aan *Still Walking* in 2008. We gedroegen ons niet als regisseur en

actrice, maar als partners. Ik heb die rol in *Shoplifters* speciaal voor haar geschreven, als eerbetoon. Ze is jammer genoeg in september op 75-jarige leeftijd overleden.’

Je hebt net een film in Parijs gedraaid, met Juliette Binoche en Catherine Deneuve in de hoofdrollen. Het is de eerste keer dat je buiten Japan filmde. ‘Tien jaar geleden is Juliette me komen opzoeken in Japan. Ze vertelde me dat ze met me wilde samenwerken. Drie jaar terug had ik het scenario eindelijk klaar. Het gaat over een beroemde actrice die koste wat kost wil dat haar dochter in haar voetsporen treedt. Die slaagt er echter niet in om even succesvol te worden.’

De laatste jaren is je werktempo flink gestegen. Je brengt nu zowat elk jaar een nieuwe film uit.

‘Mijn films hebben pas de laatste jaren succes in Japan. Daardoor is het makkelijker geworden om geld te vinden voor nieuwe projecten. Voordien was ik vooral op zoek naar financiering. Ook *Shoplifters* doet het goed en zal me hopelijk de middelen bezorgen voor een echt groot project.’

Maar eerst probeer je nog de Oscar voor beste niet-Engelstalige film te winnen.

‘Een Oscar is een nog grotere eer dan de Gouden Palm. Ik vraag me af of ik dan wél gelukwensen zou krijgen van de Japanse premier. (lacht) ■

VANAF 12 DECEMBER IN DE BIOSCOOP

» FILMPJE STELEN

Ooit al eens een Gouden Palm in avant-première gezien zonder naar Cannes te gaan? Op [Vertigoweb.be](https://www.vertigoweb.be) lees je hoe dit kan op dinsdag 11 december in Kunstencentrum Buda in Kortrijk.

uncut

de grootste online collectie onafhankelijke films

DE FILMCOLLECTIE DIE JE NIET MOET AFSTOFFEN

vanaf
€ 7.99
per maand

1 GRATIS
PROEFMAAND

GET IT ON
Google Play

Download on the
App Store

GRÄNS

EEN GEVAL APART

Tina's vreemde uiterlijk heeft van haar een zonderling gemaakt. Dankzij haar buitengewone reukvermogen blinkt ze echter uit als douanebeambte. Maar dan ruikt ze een man met een wel heel aparte geur. Meer over de plot van de Zweedse Cannes-hit *Gräns* vrijgeven zou doodzonde zijn. Of denkt regisseur Ali Abassi daar anders over?

tekst STEVEN TUFFIN

ALI ABASSI: 'In mijn ogen zijn er geen geheimen meer. We leven in een tijdperk waarin iedereen meteen van alles op de hoogte is. De president van de Verenigde Staten geeft op Twitter zelfs live commentaar op alles wat er gebeurt. Ik heb me er dan ook bij neergelegd dat films nog amper kunnen verrassen. Zowel in trailers als in recensies is het weggeven van belangrijke plotwendingen doodnormaal geworden. Natuurlijk vind ik dat een spijtige zaak. Mensen zouden veel meer voldoening krijgen van een film waarover ze nog niet alles al wisten.'

Laten we dan maar zo vaag mogelijk blijven. Je zegt dat je niet geïnteresseerd bent in genrecinema, noch in identiteitspolitiek. Toch heb je een film gemaakt die het midden houdt tussen *The Lord of the Rings* en *Girl*. 'Ik zou nooit een rechttoe rechtaan fantasyfilm maken, laat staan een zwaarmoedig drama waarin identiteitspolitiek rechtstreeks wordt aangekaart. Het klopt dat *Gräns* mythologische elementen bevat en tegelijk sociaal-maatschappelijke vraagstukken aanraakt. Maar het geheim zit in de combinatie. Vergelijk het met een lekker broodje: je smult er vooral van omdat de ingrediënten perfect bij elkaar passen. Dat de tomaten lekker zijn, is minder belangrijk.'

In Cannes werd de film onthaald als een confronterende metafoor voor de transmigrantenproblematiek. 'Dat vind ik nogal kort door de bocht. *Gräns* gaat over iemand die zich niet helemaal thuis voelt. Die thematiek kun je natuurlijk makkelijk linken aan minderheden, maar die bestaan in alle vormen. Het patriarchaat heeft ervoor gezorgd dat vrouwen – toch de helft van de wereldbevolking – eeuwenlang als een minderheid behandeld werden. Daarnaast heb je natuurlijk de transmigranten die in groten getale onze landen bereiken. Maar ik ben er ook zeker van dat sommige blanke mannen uit de middenklasse Tina's gevoelens heel herkenbaar zullen vinden.'

Je werd geboren en groeide op in Iran, maar woont sinds je 21^e in Zweden. Verklaart dat je unieke kijk op Scandinavië en zijn folklore? 'Ik denk dat de toon van *Gräns* meer met mijn aard dan met mijn achtergrond te maken heeft. Enerzijds hou ik ervan om urenlang YouTube-filmpjes te bekijken van mensen die met alledaagse dingen bezig zijn – het leven zoals het is, zeg maar. Anderzijds ben ik gefascineerd door surrealistische toestanden: dingen die schuilgaan in het onderbewuste, maar toch een manier vinden om naar boven te komen. Je mag natuurlijk ook niet vergeten dat de film gebaseerd is op een kortverhaal van John Ajvide Lindqvist, de auteur van het prachtige vampierenverhaal *Let the Right One In*.'

Het heldere, natuurlijke kleurenpalet van *Gräns* staat in schril contrast met de haast klinische look van Nordic noir-series à la *The Bridge* en *The Killing*. 'Is dat zo? Ik moet bekennen dat ik die reeksen nooit bekeken heb. Ze zeggen me niets. Eén ding was voor mij van kapitaal belang: ik wilde dat alles zo realistisch mogelijk oogde. Zo ziet een politiekantoor er als een echt politiekantoor uit: rommelig en muf. Ik word gek van al die flashy flikkenbureaus in films. Zo zien die dingen er in het echt nooit uit.'

Hoe bepaalde je dan Tina's toch niet bepaald realistische look? 'Zonder te veel weg te geven: door samen met het make-upteam allerlei boeken te raadplegen en een balans te zoeken tussen biologie en mythologie.'

VANAF 23 JANUARI IN DE BIOSCOOP

@Waaanzenema

» GRENSGEBIED

Benieuwd naar het mysterie van *Gräns*? Kom het samen met ons ontrafelen op dinsdag 22 januari in Cinema Zed in Leuven. Op Vertigoweb.be lees je hoe je van de partij kunt zijn.

GEKLEURDE MEMOIRES

Vier jaar nadat hij voor *Gravity* de Oscar voor beste regisseur won, gooit **Alfonso Cuarón** het over een compleet andere boeg met *Roma*. In de Gouden Leeuw-winnaar geen Hollywoodsterren, scifi-suspense of state-of-the-art-effecten, maar onbekende gezichten, autobiografisch drama en zwart-witfotografie. ‘Dit is de belangrijkste film uit mijn hele carrière.’

tekst RUBEN NOLLET

Mexico City, 1970. Het leven gaat zijn chaotische gangetje in een doktersgezin in de welgestelde wijk Roma. Alle dagelijkse beslommingen worden er in goede banen geleid door de jonge meid-voor-alle-werk Cleo. Maar dan slaat Dame Fortuna onverbiddeijk toe, zowel in Cleo’s privéleven, in het gezin waar ze voor werkt als in de straten van de stad.

Roma is met voorsprong het persoonlijkste project van regisseur Alfonso Cuarón. Toch gaat de film niet over hem, ook al stond hij model voor een van de kinderen uit het verhaal en vertrok hij vanuit zijn eigen jeugdherinneringen.

ALFONSO CUARÓN: ‘Roma is Cleo’s verhaal, niet het mijne. Maar ik ben

wel begonnen bij mijn herinneringen. Negentig procent van de scènes komt uit mijn geheugen, zij het niet altijd letterlijk. Ik heb ongeveer drie jaar uit mijn leven samengeperst tot tien maanden. Cleo is gebaseerd op een vrouw die Libo heet en die mij en mijn broers en zussen opgevoed heeft. Ik liep al lang rond met het idee voor deze film. Ik besepte hoe weinig ik eigenlijk van haar afwist, ook al draag ik haar in het hart. Zo gaat dat met de mensen die je als kind graag ziet. Met mijn moeder was het ook zo. Je staat er niet bij stil dat ze een eigen leven hebben.’

Roma is een film vol herinneringen, maar een nostalgietrip is het niet geworden. Waarom vond je dat belangrijk?

‘Het mocht geen Hollywoodfilm worden. Daarmee bedoel ik een subjectief verhaal dat de emotionele ervaring van een personage probeert te herscheppen, zoals tv-series als *The Wonder Years* of films als *Summer of ’42* dat deden. Ik wilde het anders aanpakken: een film maken die naar het verleden terugblijkt vanuit het standpunt van iemand die met beide voeten in het heden staat. Iemand die dus begrijpt wat er toen eigenlijk allemaal gaande was.’

Had je van bij het begin een zwart-wit-film voor ogen?

‘Ook dat heeft te maken met het idee dat je naar het verleden kijkt vanuit het heden. Het moest wel eigentijds zwart-wit zijn. Daarom heb ik *Roma* digitaal gedraaid en niet geprobeerd

om traditioneel zwart-wit na te apen. Begrijp me niet verkeerd: ik vind klassieke zwart-witfilms geweldig om naar te kijken. Alleen wilde ik in dit geval het tegenovergestelde: digitaal, 65 millimeter, kraaknet, geen korrel. En ook geen donkere schaduwen en contrasten, zoals je die ziet in de prachtige zwart-witfilms van de jaren vijftig.’

Roma voelt heel los en natuurlijk aan. Heb je de film anders aangepakt dan je vorige?

‘Compleet anders. Daarom vind ik dit de belangrijkste film uit mijn carrière. Normaal gezien heb ik alles goed onder controle. Ik vraag bij elke fase van het productieproces advies van vrienden, zoals Guillermo del Toro, Alejandro

González Iñárritu, Pawel Pawlikowski en mijn broer Carlos. Dit keer ben ik alleen bij mezelf te rade gegaan. Ik heb eerst lang gegraven in mijn eigen geheugen en veel gesprekken gehad met Libo. Daarna heb ik het script bijna zonder nadenken op papier gezet. En ik ben beginnen te draaien zonder het script aan iemand te laten zien.’

Ook niet aan je acteurs?

‘Nee. (lacht) Elke morgen gaf ik enkele acteurs – niet allemaal – de dialogen. Vervolgens overliep ik met iedereen afzonderlijk de scène en gaf ik richtlijnen en uitleg. Maar die uitleg verschilde vaak van wat ik aan de andere acteurs had gezegd. Dit leidde tot totale chaos toen de opname begon, wat natuurlijk mijn bedoeling was. Het

grappige is dat de niet-professionele acteurs daar geen probleem mee hadden. Zij dachten dat je op die manier een film maakt.’ (lacht) ▣

VANAF 12 DECEMBER IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» AUTO-CINEMA

Op *Vertigoweb.be* nemen we andere filmmemoires onder de loep. Ontbreken alvast niet: *Short Term 12*, *Almost Famous*, *Lost in Translation*, *Beginners* en *Au revoir les enfants*.

Out of office

Zo'n veertig jaar na de uitzending van de eerste aflevering krijgt de populaire tv-reeks *De collega's* een update in de vorm van een bioscoopfilm, *De collega's 2.0*. Regisseur **Jan Verheyen** transformeerde samen met acteurs als **Ben Segers**, **Jurgen Delnaet** en **Ikram Alouad** de tragikomische serie tot een mainstream familiefilm, waarin de loonslaven hun eiland verlaten om aan teambuilding te gaan doen. 'Er mocht best wat cinema aan te pas komen.'

tekst **STIJN JANSSEN**

GROOTSTE RESPECT

De erfgoedbewaarder van *De collega's* anno 2018 is Ben Segers. De acteur, bekend van onder meer *Safety First* en *Bad Trip*, kent zelfs volledige scènes van de reeks uit zijn hoofd. Tijdens een lange treinrit vorig jaar gaf hij, zich niet bewust van de gevolgen, een privévoorstelling aan zijn reisgezellen Geoffrey Enthoven en Mariano Vanhoof van Fobic Films, het latere productiehuis van *De collega's 2.0*.

‘Twee maanden later belde Mariano me op en vroeg me wat ik ervan zou denken om er een film van te maken. Ik wilde dat graag, maar dan moest het wel gebeuren met het grootste respect voor de reeks. Zo zag ik een pure remake niet zitten, want het niveau van de serie haal je toch nooit meer.’

MEGAHIT

De collega's was eerst een toneelstuk, geschreven door Jan Matteredne voor het Mechels Miniatuur Teater, het huidige 't Arsenaal. Het stuk werd voor de toenmalige BRT herwerkt tot een tv-reeks en beleefde eind jaren zeventig, begin jaren tachtig drie onwaarschijnlijk succesvolle seizoenen. Op het hoogtepunt keken meer dan twee miljoen Vlamingen naar de lotgevallen van een groep ambtenaren van een niet nader genoemde overheidsdienst ergens in de hoofdstad.

De personages – Jomme Dockx, Philemon Persez, Jean De Pesser, etc. – groeiden uit tot iconen. Hun vertolkers – onder meer Manu en René Verreth en Jaak Van Assche – werden BV's avant la lettre. En uitspraken als 'mijne Adelbert' of 'Mireille meisje' weerklonken als catchphrases in heel Vlaanderen op school, café en kantoor.

GEEN BULDERLACH

De collega's werd destijds steevast aangekondigd als een komediereeks, maar dat predicaat doet volgens Segers afbreuk aan de onderliggende intenties van de makers. 'De collega's staat voor overleven op het werk. Het toont de kleine kantjes die naar boven komen als je je tijd verplicht doorbrengt met mensen die je meer ziet dan je vrouw en kinderen. De serie heeft nooit een bulderlach aan me ontlokt. De humor was schrijnend, vaak zelfs pijnlijk. Het was geen komedie, maar ook geen drama. Het zat er fijntjes tussenin.'

‘Een belangrijke reden voor het succes van de reeks was de herkenbaarheid’, vult Verheyen aan. ‘De setting is een afdeling op een ministerie, maar de reeks zou zich net zo goed kunnen afspelen op een krantenredactie of in een klas. Alles draait om groepsdynamiek: wie werpt zich op als de leider, wie zijn de volgers, wie zijn de grijze muizen en wie zijn degenen die alles tegenwerken? De mensen herkenden hun eigen werksituatie en voor velen werkte dat bijna therapeutisch.’

FAMILIALE WARMTE

In *De collega's 2.0* knipogen de personages uitdrukkelijk naar hun alter ego uit de tv-reeks. Zo kruipt Jurgen Delnaet in de huid van een linkse salonanarchist, een personage dat voortborduurt op dat van Gilbert Van Hie, die destijds door Tuur De Weert werd gespeeld. 'De collega's is een deel van mijn jeugd', zegt Delnaet. 'Het roept vooral herinneringen op aan familiale warmte, aan een tijd waarin we met het hele gezin tv keken.'

Voor Delnaet, vooral bekend van 'ernstig' theater- en tv-werk, is het de eerste keer dat hij zich aan een pure publieksfilm waagt. 'Ik heb eens meegespeeld in een musical en voor een aantal van mijn kunstzinnige vrienden was dat not done. Terwijl ik denk: waarom niet? Ik heb in het scenario van *De collega 2.0* in elk geval voldoende stof gevonden om er als acteur mijn ei in kwijt te raken. Ik denk oprecht dat er heel veel mensen plezier aan zullen beleven.'

DIVERSITEIT

De collega's 2.0 is een echte update van de tv-reeks. 'Dat beperkt zich niet tot het introduceren van computers en smartphones', zegt Verheyen. 'In de serie was de bezetting volledig blank en hoofdzakelijk mannelijk. Er speelde geen enkele vrouw mee die het verder dan directiesecretaresse geschopt had. Dat kun je vandaag niet meer maken. De film moest onze samenleving weerspiegelen.'

Vandaar zien we Ikram Aoulad (*De 16, Het tweede gelaat*) in de rol van een allochtone Vlaming die – hoe kan het ook anders – van haar collega's flink wat sneren moet slikken over haar afkomst. 'We hebben daar tijdens de opnames lange gesprekken over gevoerd', zegt Aoulad. 'Jan en Ben waren bezorgd. Ze dachten dat het allemaal wat te ver ging. Maar ik heb wel ergere zaken meegemaakt. Al kunnen die opmerkingen alleen maar door de beugel omdat mijn personage allesbehalve een slachtoffer is. Ze is een sterke vrouw die niet bepaald op haar mondje is gevallen.'

BREED PUBLIEK

Met Jan Verheyen in de regisseursstoel mikt *De collega's 2.0* duidelijk op een breed publiek. Daarom gaan de kantoordeuren voor het eerst open en beleven de collega's tijdens een teambuilding allerhande avonturen. 'Je kunt de mensen geen ticket doen betalen om ze anderhalf uur te laten kijken naar het leven op een kantoor. Er mocht best wat cinema aan te pas komen. Maar we zijn er blijven op toezien dat de geest van *De collega's* behouden bleef. Dit is veel minder vrijblijvend dan een *F.C. De Kampioenen*-film.'

'Ik geef toe dat ik er niet gerust op was toen ik in het script een achtervolging met een bus las', zegt Segers. 'Die richting wilde ik met *De collega's 2.0* niet uit. Maar we hadden ook een publieksfilm voor ogen, aantrekkelijk voor mensen en kinderen die nog nooit van *De collega's* hadden gehoord. Je zoekt dan naar een compromis. Uiteindelijk ben ik erg tevreden met het resultaat.' ■

VANAF 12 DECEMBER IN DE BIOSCOOP

» BIOSCOOPUITSTAP

Ga naar Vertigoweb.be en ontdek hoe je de première van *De collega's 2.0* op donderdag 5 december in Kinopolis Antwerpen kunt bijwonen in aanwezigheid van cast en crew.

VERTIGO★-HO-HO

EVENTS

DECEMBER & JANUARI

Op zoek naar het
perfecte kerstcadeau?
Geef een abonnement
op *Vertigo*!

VRIEND
€100 €50

ABONNEE + 1 T-shirt, tas,
pin of illustratie + voorrang
op *Vertigo*-events

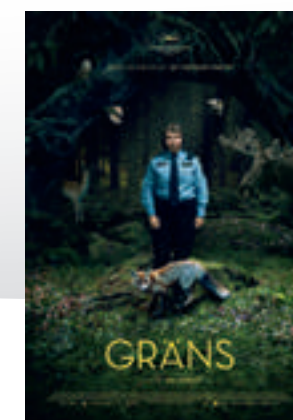
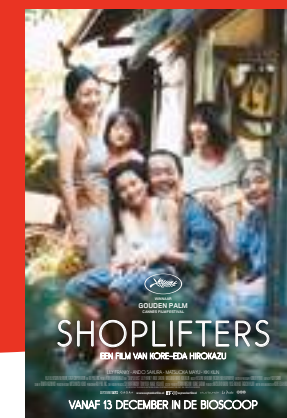
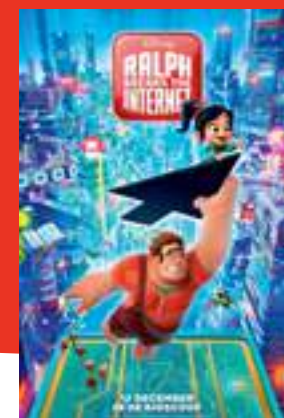
ABONNEE
€25

10 NUMMERS
in je postbus
(en een extraatje)

VIP
€200

VRIEND + extra T-shirt,
tas, pin of illustratie +
duotickets VIP-events

(promotie alleen geldig als cadeau in december)

MEER INFO OP **VERTIGOWEB.BE**

THE FAVOURITE

KLASSE-STRIJD

Steven Spielberg werd ooit de nieuwe Disney genoemd en Brian De Palma werd onthaald als de nieuwe Hitchcock. Hoe simplistisch die vergelijkingen ook lijken, ze bevatten een kern van waarheid. Nu beweren sommigen dat je Yorgos Lanthimos de nieuwe Stanley Kubrick mag noemen en dat zijn nieuwste film, het epoquedrama *The Favourite*, zijn *Barry Lyndon* is. *Vertigo* ontkracht die stellingen.

tekst CHRIS CRAPS

ADAPTATIE VS. ORIGINEEL SCENARIO

Alle films van Stanley Kubrick zijn gebaseerd op boeken, met uitzondering van zijn vroege films *Fear and Desire* en *Killer's Kiss*. Hij huurde meestal een coscenarist in, vaak de schrijver van het boek. Yorgos Lanthimos heeft alleen nog maar originele scenario's verfilmd en werkt steevast samen met zijn coscenarist Efthymis Filippou. Eerste uitzondering: *The Favourite*, die door Deborah Davis en Tom McNamara werd geschreven.

REALITEIT VS. ABSURDITEIT

Lanthimos is geboeid door de transformatie van een absurd idee in iets realistisch. Voor *Alps* vertrok hij bijvoorbeeld van de gedachte dat er mensen zijn die tegen betaling overledenen spelen. Kubrick deed het andersom: hij maakte van iets realistisch iets absurd. Zo gaf hij in *Dr. Strangelove* de Koude Oorlog weer als een krankzinnig streven van oorlogsgeile militaristen om de kernbom te droppen.

GENRE VS. VRAAGTEKEN

Over het genre van een Kubrick valt weinig te discussiëren. *Paths of Glory* is een oorlogsfilm, *The Shining* een horrorfilm. Lanthimos' films zijn moeilijker vast te pinnen. Is *The Lobster* sci-fi of leunt hij aan bij Monty Python? En is *The Killing of a Sacred Deer* nu horror of tragedie? 'Een rechttoe rechtaan thriller kan ik niet draaien', meent hij. 'Maar ik weet wel hoe ik films moet maken die tot geen enkel genre behoren.'

NUCHTERHEID VS. SURREALISME

Kubricks oeuvre kan je doen besluiten dat hij een pessimist was, maar je kunt zijn visie ook omschrijven als die van een nuchtere man die naar de feiten keek. Lanthimos ziet de mens meer als een speelbal van milieu, situatie en tijdperk. Zo doen de jongeren in *Dogtooth* alleen maar gekke dingen omdat hun vader hen onder de knoet houdt. Je kunt dan ook besluiten dat Lanthimos een optimist is die het leven tracht te begrijpen via het absurde.

EENVOUD VS. COMPLEXITEIT

Kubrick maakte zijn eenvoudige verhaallijnen altijd op subtiële wijze complex. Je hebt bij de meeste van zijn films de indruk dat je alles van de eerste keer begrepen hebt. Zelfs het verhaaltje van *2001: A Space Odyssey* is poepsimpel. Lanthimos is veeleisender. Je wordt keer op keer in een complexe wereld gedropt, waarin je zelf op zoek moet naar verklaringen. Of had jij onmiddellijk door waarover *The Lobster* gaat?

DE JOODSE AMERIKAAN VS. DE GRIEK

Lanthimos groeide op in Athene en was gepassioneerd door de klassieke Griekse tragedies. In het begin van zijn carrière maakte hij vooral videoclips en commercials. Film zag hij als een manier om menselijke relaties te onderzoeken. De joodse Kubrick was dan weer een schuwe selfmade man uit de Bronx met een obsessie voor fotografie en technologie. Volgens zijn vrouw zou hij tevreden zijn geweest met acht taperecorders en één broek.

BARRY LYNDON VS. THE FAVOURITE

Kubrick hanteerde een statische cameravoering om zijn schelmenverhaal over een man op zoek naar een vader te spiegelen aan de 18e-eeuwse schilderkunst. Lanthimos benadrukt daarentegen de claustrofobische situatie van de machtsgeile personages van zijn zwarte komedie met fisheye-lenzen die de buitenkant van het beeld verbuigen. Kubrick kan je dus als een classicus omschrijven, terwijl Lanthimos meer naar het postmodernisme neigt. ▣

VANAF 9 JANUARI IN DE BIOSCOOP

@ChrisCraps

WERELD ZONDER EINDE

Zes jaar geleden zette de onhandige gamefiguur Ralph een lunapark op stelten in *Wreck-It Ralph*. In de sequel *Ralph Breaks the Internet* verlegt hij, zoals de titel al aangeeft, zijn grenzen. Dat geldt trouwens ook voor het team dat de Disneyfilm maakte, onder wie *visual effects supervisor* Scott Kersavage. 'Het universum dat we creëerden bleef maar groeien.'

tekst RUBEN NOLLET

Het is met de beste bedoelingen dat Ralph (stem van John C. Reilly) samen met zijn kleine maar energieke boezemvriendin Vanellope (Sarah Silverman) naar het internet reist. Ze hebben ontdekt dat ze enkel daar, op eBay, het vervangstuur kunnen vinden dat Vanellope's racewagen van de schroot hoop kan redden. Aan de andere kant van de modem gaat een wonderlijk universum voor hen open.

Toen de makers van de Disneyhit *Wreck-It Ralph* die pitch bedachten, wisten ze dat ze valabel sequelmateriaal hadden. En dan volgde het besef dat het een immense berg werk betekende. Hoe moesten ze bijvoorbeeld weergeven hoe uitgestrekt het internet is? Volgens de teller op de site van Internet Live Stats heeft het wereldwijde web namelijk de kaap van twee miljard sites gerond.

Nieuwe mogelijkheden

'Die eindeloosheid duidelijk maken was onze eerste taak', zegt Scott Kersavage, de *visual effects supervisor* van *Ralph Breaks the Internet*. 'Het kwam erop neer dat het universum dat we creëerden alsmat bleef groeien. Op den duur waren de kleinste gebouwen zo groot als het Empire State Building en kregen we straten met 29 rijstroken. Er waren honderdduizenden uithangborden, miljoenen personages. Het was haast niet meer bij te houden.'

De spitstechnologie die ze ontwikkelden om die gigantische hoeveelheid informatie te beheren, bood ook andere nieuwe mogelijkheden. In het verleden had Disney al varianten van hun films gemaakt op maat van een specifieke markt. Zo zagen Amerikaanse, Canadese en Franse kijkers in *Zootopia* een eland opduiken als nieuwslezer,

terwijl dat nevenpersonage in de Australische versie een koala en in de Chinese versie een panda was.

Voor *Ralph Breaks the Internet* gingen ze nog verder. 'De borden en neon-reclames verschillen naargelang het land van release. En omdat we verwijzen naar bestaande sites zoals YouTube, Instagram en Amazon, moesten we ook in staat zijn om meteen te reageren als die bedrijven wijzigingen aanbrachten aan hun producten of huisstijl.'

Slaughter Race

Het grootste spektakel dat Ralph en Vanellope beleven, is een online autogame met de ronkende naam *Slaughter Race*. Vanellope, die het grondig beu is om rondjes te draaien op haar *Sugar Rush*-circuit, voelt zich enorm aangetrokken tot het chaotische

domein van *tough chick* Shank (Gal Gadot) en haar straatbende. Het duurt dus niet lang voor beide heldinnen hun racetalenten meten.

'We wilden een wereld creëren die doet denken aan autoachterevoelingen uit bekende films en online racegames, zoals *Fast & Furious*, *Ronin* en *Grand Theft Auto*. We hebben er ook de droge rivierbedding van het Los Angeles Basin in verwerkt, een decor dat wij als Californische studio uiteraard goed kennen.'

De race mag dan volledig geanimeerd zijn, de makers wilden alles er toch zo realistisch mogelijk doen uitzien. Daarom riepen ze de hulp in van de stuntchoreograaf Jeremy Fry, die eerder meewerkte aan *Baby Driver* en de *John Wick*-films. Bovendien mochten Kersavage en zijn collega's een hele dag stuntrijden op een circuit,

waar ze leerden driften en bochten van 180 graden maken. En nu durft zijn gezin niet meer met hem in de auto, zeker? 'Dat valt wel mee, hoor. Met mijn monovolume zie ik me die toeren niet uithalen.' ▣

VANAF 12 DECEMBER IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» SEQUEL KIJKEN

Op zondag 9 december kun je samen met ons de originele versie van *Ralph Breaks the Internet* bekijken in Cinema Cameo in Sint-Truiden. Surf naar Vertigoweb.be voor meer info.

TEGENPOLEN

Een verfijnde zwarte muzikant en een ongemanierde blanke buitenwipper reizen tijdens de bewogen jaren zestig samen door het racistische zuiden van de VS. **Peter Farrelly** castte Mahershala Ali en **Viggo Mortensen** als het onwaarschijnlijke duo en regisseerde hen in de op feiten gebaseerde tragikomedie *Green Book*.

‘Ik besepte zelf niet hoe geestig de film is.’

tekst RUBEN NOLLET

In 1936 had Victor H. Green, een Afro-Amerikaanse postbode uit New York, een lumineus idee. Omdat op dat moment de Jim Crow-wetten nog een strikte rassenscheiding oplegden, maakte hij een handige gids met alle hotels, eetgelegenheden en pompstations waar reizende Afro-Amerikanen welkom waren: de *Negro Motorist Green Book*, of kortweg *Green Book*.

Het groene boekje leent zijn naam aan de nieuwe film van regisseur Peter Farrelly. Hij hoorde via een bevriende schrijver het waargebeurde verhaal van Donald ‘Doc’ Shirley, een beroemde zwarte concertpianist uit New York die anno 1962 een tournee van acht weken wilde maken door het gesegregeerde zuiden van de VS. Als chauffeur en lijfwacht nam hij Frank Anthony Vilelonga aka Tony Lip mee, een laagopgeleide, onbehouwen Italiaans-Amerikaanse buitenwipper uit The Bronx.

‘Het verhaal bleef door mijn brein spoken’, vertelt Farrelly. ‘Toen die vriend me twee maanden later vertelde dat het project nog geen meter was

opgeschoten, stelde ik voor om het samen te schrijven. Uiteindelijk heb ik het ook geregisseerd.’

Geen lolbroekerij

Het is nieuw, een Farrelly-film die gewichtige thema’s als racisme, discriminatie en de klassenmaatschappij aankaart. Peter en zijn broer Bobby Farrelly zijn namelijk bekend van alles behalve subtiele lolbroekerij als *Dumb and Dumber* en *There’s Something about Mary*. Na *Dumb and Dumber To* in 2014 leken de broers een tijdlang van de aardbodem verdwenen. Nu staat Peters naam plots alleen op de generiek en daar is een goede reden voor.

‘Het was nooit mijn bedoeling om in mijn eentje een film te draaien, maar mijn broer heeft vier jaar geleden een zoon verloren aan een overdosis en daar worstelt hij nog steeds mee. Ik geef hem al de tijd die hij nodig heeft om er weer bovenop te komen. Intussen belandde *Green Book* op mijn pad en die kans wilde ik niet laten liggen. Maar Bobby en ik zullen zeker nog samenwerken.’

Een vos verliest wel zijn haren, maar niet zijn streken. In wezen dient *Green Book* serieuze thema's op, maar de saus die Farrelly erover giet, ligt allerm minst zwaar op de maag. 'Ik besepte eerlijk gezegd zelf niet hoe geestig de film eigenlijk was. Ik wist wel dat er lichtere accenten in zaten, maar we deden ons best om grappen te vermijden. Op de set ontstonden de hilarische momenten echter vanzelf, met dank aan mijn hoofdrolspelers, Mahershala Ali en Viggo Mortensen.'

Uitdagingen
Het vergt niet zoveel moeite om je Ali voor te stellen in de rol van Doc Shirley. Sinds zijn rol als lobbyist en kabinetchef in *House of Cards* en zijn Oscar voor beste mannelijke bijrol voor *Moonlight* staat hij op het lijstje van elke castingverantwoordelijke die op zoek is naar een veelzijdige zwarte acteur. De keuze voor Mortensen als ruwe Italo-Amerikaanse veelvraat met een mond die geen moment stilstaat, lag echter minder voor de hand. 'Viggo is mijn favoriete acteur. Punt aan de lijn', stelt Farrelly. 'Toch dacht ik aanvankelijk niet aan hem voor de rol van Tony Lip. Tot mijn vrouw me op *Eastern Promises* wees en ik besepte hoe overtuigend hij daarin was als Russische gangster. Viggo heeft de gave om compleet te verdwijnen in een rol, dus nam ik contact met hem op.'

Aanvankelijk twijfelde Mortensen. Niet vanwege het script – 'Ik zat de hele tijd luidop te lachen toen ik het las', zegt hij – maar omdat hij nooit eerder zo'n kleurrijke figuur had neergezet. 'Acteurs zijn niet noodzakelijk de dapperste lui die er zijn. Tony boezemde me angst in. Het leek me riskant om met mijn uiterlijk en manier van spreken een Italo-Amerikaan te spelen. Als je ergens bang voor bent, wil dat echter zeggen dat je het niet kent, wat op zijn beurt betekent dat je iets kunt bijleren.'

Eten & praten
Mortensen trok verschillende maanden uit om zich voor te bereiken, zowel fysiek als verbaal. Lip deed niets liever dan eten en zijn pens was navenant – zij het nooit zo bol dat zijn job als buitenwipper eronder leed. Hij bestelde zijn pizza's graag ongesneden en werkte ze vervolgens in één stuk naar binnen. Op Mortensens aandringen zit dat detail in de film. Om de kleine twintig kilo bij te komen die nodig waren voor Lips imposante postuur stortte Mortensen zich een hele zomer lang op het ongezondste eten dat hij op zijn bord kon krijgen: 'Heel veel pasta, heel veel vet. Een uitgebreide maaltijd voor ik ging slapen. Altijd een dessert erbij. Al snel bleven de kilo's kleven. Ze daarna weer kwijtraken was een ander paar

mouwen. Ik ben er nog steeds niet helemaal vanaf.' Naast het lijf was ook de taal cruciaal. Lip sprak thuis Italiaans met zijn vader, die afkomstig was uit Calabrië. Dat dialect moest Mortensen dus onder de knie krijgen. 'Peter maande me aan niet de hele tijd 'fuck' te zeggen, om de rating van de film niet in gevaar te brengen. Dus vloekte ik maar in het Italiaans.'

Contrasten
Mortensen kon ook een beroep doen op een schat aan studiemateriaal. Lips zoon Nic Vilelonga, die ook meeschreef aan *Green Book*, had verschillende audio- en video-opnames van zijn vader. Bovendien had Lip cameo's en bijrolletjes in beroemde maffiafilms op zijn cv, van *The Godfather*, *Year of the Dragon* en *Goodfellas* tot *Donnie Brasco*. Hij had zelfs een terugkerende rol in *The Sopranos*. 'Tony was een geweldige figuur', zegt Mortensen. 'Het contrast met Doc Shirley was enorm. Doc wist hoe je moest omgaan met rijke mensen en de culturele elite. Hij kende president John F. Kennedy en zijn broer Bobby persoonlijk. Hij sprak verschillende talen. Hij was een man van de wereld: opgegroeid en opgeleid in Europa. Tony had maar tot zijn elfde of twaalfde schoolgelopen. Hij kende zelfs zijn eigen land niet. Zulke uitersten leveren de mooiste verhalen op.' 🍷

VANAF 30 JANUARI IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» MEER MORTENSEN

Green Book-regisseur Peter Farrelly noemt Viggo Mortensen zijn favoriete acteur. Wie zijn wij om hem ongelijk te geven? Op [Vertigoweb.be](https://www.vertigoweb.be) vind je onze lievelingsvertolkingen van de man.

PLAY MORE

FAHRENHEIT 11/9
(VANAF 17/12/2018)
Michael Moore herbevestigt zijn status als een van de interessantste documentairemakers van deze wereld met deze docu over de politieke situatie in de Verenigde Staten. Aan de hand van feiten, interviews en beeldmateriaal, en in zijn gekende stijl – **donkere humor en stunts** – steekt Moore zijn minachting voor de president en diens acties niet onder stoelen of banken.

THE SHAPE OF WATER
(VANAF 15/12/2018)
Oscar Beste Film. Oscar Beste Regie. Oscar Beste Muziek. Oscar Beste Decors. Meesterverteller Guillermo Del Toro maakte een wonderlijk fantasierijk avontuur over een van de meest onwaarschijnlijke liefdesverhalen, tegen de achtergrond van de **Koude Oorlog**. Hartverwarmend, visueel adembenemend, sprookjesachtig en met een donker kantje.

FILMSTARS DON'T DIE IN LIVERPOOL
(VANAF 23/12/2018)
Ontroerend liefdesdrama over het tragische leven van een van Hollywoods grootste actrices. De film gunt ons een blik op de speelse maar passievolle relatie tussen de arbeidersjongen Peter Turner en de excentrieke Oscarwinnares **Gloria Grahame** in het Liverpool van 1978. Met Annette Benning en Jamie Bell in de hoofdrollen.

CALL ME BY YOUR NAME
(VANAF 29/12/2018)
Een fantastische film over verleiding en begeerte en een van de mooiste zomerliefdes ooit op pellicule gezet. Een meesterwerk van regisseur **Luca Guadagnino** die ons eerder al verleidde met 'A Bigger Splash' en 'Io sono l'amore'. Het broeierige liefdesverhaal openbaart ook een machtig talent, **Timothée Chalamet**, die de filmwereld in razend tempo veroverd.

A WRINKLE IN TIME
(VANAF 9/1/2019)
In dit SF-epos, gebaseerd op de immens populaire kinderboekenreeks, ligt het voortbestaan van de wereld in handen van een tienermeisje. Zet je schrap voor een **intergalactische belevenis** boordevol wonderlijke werelden, waanzinnige avonturen en kleurrijke plaatjes. Spetterend is een understatement!

LIVE-SHOW 76TH GOLDEN GLOBES
(LIVE OP 6/1/2019)
De Golden Globes zijn na de Oscars de meeste **prestigieuze** entertainmentprijzen ter wereld. Naast filmprijzen worden er ook Awards uitgereikt voor series en tv-films. De uitslag van de Golden Globes is bovendien een serieuze graadmeter voor de Oscars. Ontdek **live** of jouw favoriete film of serie met een beeldje naar huis gaat.

MARY POPPINS RETURNS

FRISSE WIND

Met *Mary Poppins Returns* vliegt het Disney-icoon dat sinds de jaren zestig harten verwarmt opnieuw de bioscoop binnen. Daarom vroeg *Vertigo* de Gentse illustrator Jeroen Van Zwol om zijn liefde voor de twee incarnaties van de supernanny te uiten.

illustratie JEROEN VAN ZWOL | ZWOLTOPIA

OVER HAAR LIJK

Winter is met zijn lange nachten en koude temperaturen het ideale huiverseizoen. Met *The Possession of Hannah Grace*, een bovennatuurlijke thriller die zich in een mortuarium afspeelt, wil de Nederlandse regisseur **Diederik van Rooijen** het succes van de seventies-kersthit *The Exorcist* overdoen: 'Mijn film begint waar de meeste van zijn genregenoten eindigen.'

tekst JONAS GOVAERTS

Je bent vooral bekend van je werk als regisseur van de Nederlandse misdaadreeks *Penoza*. Hoe ben je in Hollywood terechtgekomen? DIEDERIK VAN ROOIJEN: 'In 2012 heb ik *Taped* gemaakt, een found-footage-film over een Nederlands koppel dat op huwelijksreis per ongeluk een moord filmt. Bij ons ging er geen hond kijken, maar in Hollywood was het wél een succes. Daar zijn ze namelijk dol op *high concepts*, ideeën die je in één zin kunt samenvatten. *Taped* leverde me niet alleen een Amerikaanse agent, manager en advocaat op, maar ook een stapel Engelstalige scenario's.'

Waarom sprong dit project eruit?

'Wat de film origineel maakt, is dat hij begint waar de meeste genregenoten eindigen: met een spectaculaire duivelsuitdrijving. Al moet ik toegeven dat die openingsscène pas achteraf werd toegevoegd. Het oorspronkelijke

scenario was opgebouwd als een mysterie, waarbij een lijkschouwster beetje bij beetje te weten kwam dat het lijk op haar autopsietafel wel eens bezeten zou kunnen zijn. Maar die versie vond het testpubliek blijkbaar saai. En het testpubliek, daar heeft Sony Pictures me meermaals op gewezen, heeft altijd gelijk.'

Klopt het dat je deze film hebt binnengehaald dankzij een huis-gemaakte teaser?

'De meeste regisseurs werken met een *sizzle reel*, een montage van beelden uit andere films die weergeven wat voor sfeer je ongeveer wilt neerzetten. Gevaarlijk, vind ik: als je Tom Cruise niet kunt betalen, steek je hem beter ook niet in je filmpje. Daarom draai ik zo'n teaser liever zelf, in guerrillastijl. Die voor *The Possession of Hannah Grace* heb ik in één dag opgenomen in een Nederlands mortuarium. Bij Sony waren

ze vooral onder de indruk van het openingsshot: een omgekeerde crucifix, bengelend tussen een stel blote borsten. Mijn hommage aan Paul Verhoeven, zeg maar. (lacht) Helaas heeft dat beeld de uiteindelijke film niet gehaald.'

In de VS kreeg de film een R-rating. Opvallend, want de meeste mainstream horrorfilms mikken op het tienervriendelijkere PG-13.

'Aanvankelijk mikten we wel degelijk daarop, maar dat bleek al snel onhaalbaar. Het is namelijk onmogelijk om in een mortuarium geen naakt te tonen. Het is je misschien opgevallen dat Hannahs lijk op de zij in plaats van op de rug ligt. Dat vond ik niet alleen een mooiere houding, zo hoefden we ook niet de hele tijd op Hannahs tepels te kijken. (lacht) Niettemin kregen we een R-rating opgeplakt. Dat vond ik niet eens zo erg: zo kon ik hier en daar nog een stapje verder gaan qua gore.'

Kirby Johnson, die Hannah Grace speelt, wringt zich in de film in de meest onmogelijke bochten.

(enthousiast) 'Vet, hè? Kirby is een echte slangenmens. Zo kan ze op commando haar schouders uit de kom halen, iets wat ze in de film ook meermaals doet. Enkel het shot waarin ze een muur opkruipt, hebben we in postproductie gedaan. Kirby kan veel, maar dat niet. (lacht) Al de rest van haar bewegingen gebeurden live op de set. Dat ziet er niet alleen enger uit, het scheelt ook een pak qua budget.'

Voor een lowbudgethorrorfilm oogt het decor bijzonder indrukwekkend: de brutalistische architectuur van het mortuarium doet denken aan de *Nostromo*, het ruimteschip uit *Alien*. 'Voor we begonnen te filmen, vroeg de studio me of ik het zag zitten om hun nieuwe camera uit te testen: de Sony a7S II. Op zich een prima ding, alleen

was er nog nooit een film mee gedraaid. Vanwege het risico vond ik dat daar iets tegenover mocht staan: een set die twee keer zo groot was als gebruikelijk, bijvoorbeeld. (lacht) Voor wat hoort wat, zoals wij in Nederland zeggen.' ▣

VANAF 2 JANUARI IN DE BIOSCOOP

@Jonas_Govaerts

» EXORGINEMA

Sinds het succes van *The Exorcist* is duivelsuitdrijving een geliefd thema in Hollywood. Op Vertigoweb.be vind je enkele minder bekende genregenoten van de Friedkin-klassieker.

WILDLIFE

ONDER DRUK

Gevierd indie-acteur **Paul Dano** was er al langer van overtuigd dat hij ook als regisseur zou deugen. Het aangrijpende *Wildlife*, over een gezin in het Amerika van de jaren zestig waarin de spanningen langzaam maar zeker toenemen, bewijst zijn gelijk. 'Toch heb ik vaak gefrustreerd rondgelopen.'

tekst RUBEN NOLLET

Wanneer beslist een acteur om zelf een film te maken? Zou het helpen als je vaak goede voorbeelden aan het werk ziet? In dat geval is het een half mirakel dat we zo lang hebben moeten wachten op de eerste film van Paul Dano. Sinds hij op zijn zestiende debuteerde in *The Newcomers* stond hij al op de set van gereputeerde cineasten als Richard Linklater (*Fast Food Nation*), Paul Thomas Anderson (*There Will Be Blood*), Steve McQueen (*12 Years a Slave*), Denis Villeneuve (*Prisoners*) en Bong Joon-ho (*Okja*).

Voor zijn regiedebuut liet Dano zijn oog vallen op *Wildlife*, een roman van Richard Ford over een gezin dat anno 1960 naar een stadje in Montana verhuist en daar een joekel van een crisis beleeft. Vader Jerry (Jake Gyllenhaal) gaat uit misplaatst idealisme bosbranden bestrijden in de bergen. Moeder Jeannette (Carey Mulligan) zoekt dan maar een job en begint zich alsmaar bandelozer te gedragen. Ondertussen kijkt hun veertienjarige zoon Joe (Ed Oxenbould) machteloos toe.

Is veertien de leeftijd waarop we ontdekken dat onze ouders ook maar mensen zijn?

PAUL DANO: 'Ik ben niet helemaal zeker. In het boek is Joe zestien, maar dat voelde niet juist aan. Zelf ben ik op mijn veertiende naar een andere stad verhuisd. Ik kon dus putten uit mijn eigen herinneringen en ervaringen. Wat ik heel belangrijk vond, is dat *Wildlife* het coming-of-ageverhaal van een heel gezin is: de moeder, de vader én de zoon.'

Welke impact had verhuizen op jou?

'Ik heb mijn kinderjaren doorgebracht in Manhattan, in een appartement met één slaapkamer die ik moest delen met mijn zus én onze ouders. We hebben altijd een hecht, misschien wel té hecht gezin gevormd. Nadien zijn we op de buiten gaan wonen, in Connecticut. Ik heb dus wel voeling met zo'n plattelandsomgeving.'

Bestaat Great Falls, het stadje in Montana waar *Wildlife* zich afspeelt?

'Ja, maar het ziet er vandaag heel anders uit. Het is veel groter en moderner

Paul Dano & Ed Oxenbould

geworden, in die mate dat ons kleine budget ontoereikend was om alles er te doen uitzien zoals toen. We zijn dan maar op zoek gegaan naar een soortgelijk stadje en uiteindelijk zijn we in Oklahoma beland. Daar vind je nog de enorme uitgestrektheid die we zochten.’

Welke elementen uit Fords roman overtuigden jou ervan dat er een film in zat?

‘Ik was van bij de eerste zin geïntrigeerd. Fords taalgebruik is zo krachtig en expressief. Ik hou van zinnen met weinig woorden, die de dingen heel simpel doen lijken, maar je tegelijk het gevoel geven dat er een complexe waarheid achter schuilgaat. Het boek is grotendeels een monologue intérieur, maar Ford geeft de emoties zo precies weer dat ik meteen wist hoe ik ze in beeld kon brengen.’

Hoe heb je het boek ontdekt?

‘Via mijn echtgenote Zoe (*Kazan, actrice en scenariste, nvdr.*). Toen zij het las, wist ze meteen dat het iets voor mij was. Ze vond dat het nauw aansloot bij wie ik ben. Gelijk had ze.’

Dit is meteen ook de eerste keer dat je je aan een scenario hebt gewaagd. Stresserend?

‘Het was in ieder geval niet simpel. Schrijven is lastig. Ik kon gelukkig een

beroep doen op Zoe, die al meerdere toneelstukken en scenario’s heeft geschreven. Ik heb eerst geprobeerd om het zelf te doen. Toen ik haar mijn schrijfsels gaf om ze na te lezen, maakte ze er prompt gehakt van. Haar opmerkingen leidden tot enkele hevige discussies. Uiteindelijk stelde ze voor om alles te herschrijven. Daarna hebben we telkens nieuwe versies aan elkaar doorgespeeld. Dat bleek uiteindelijk de juiste methode.’

Spartelde je tegen omdat je haar opmerkingen persoonlijk nam?

‘Waarschijnlijk. Het was mijn eerste keer, dus ik was nogal gevoelig voor kritiek. In mijn eerste versies drukte ik me te veel uit in beelden, alsof ik precies wilde neerschrijven hoe ik het in mijn hoofd zag. Zoe heeft me niet alleen geholpen om het script een stevigere structuur te geven, ze heeft er ook voor gezorgd dat anderen konden begrijpen wat ik in gedachten had.’

Hoe viel de praktische kant mee? Kon je je makkelijk neerleggen bij het beperkte budget?

‘O nee, ik heb vaak gefrustreerd rondgelopen. Tijd was een constant probleem. Omdat onze hoofdrolspeler nog maar vijftien was, mocht hij niet langer dan vijfenhalf uur per dag werken.

En door het beperkte budget moest ik soms shots schrappen zonder goed te weten of ik wel genoeg materiaal had verzameld. Ik moest leren om compromissen te sluiten. *Wildlife* is een zuinige film. We hebben amper iets gedraaid dat niet in de finale versie zit.’

Je hebt al met veel regisseurs samengewerkt. Wie heeft je qua werkwijze het meest beïnvloed?

‘Het is moeilijk om jezelf met andere regisseurs te vergelijken. Ik vond het altijd geruststellend om te zien op hoeveel verschillende manieren je een film kunt regisseren. Ik herinner me bijvoorbeeld hoe uitbundig Steve McQueen was op de set van *12 Years a Slave*, ook al was dat een film met loodzware thema’s. Ik zit zo niet in elkaar, maar ik hou wel van de gedachte dat je als regisseur jezelf kunt blijven, wat het onderwerp van je film ook is.’

Ik dacht eerlijk gezegd dat je Kelly Reichardt zou vermelden, met wie je Meek’s Cutoff draaide. Haar stijl lijkt goed te passen bij de jouwe.

‘Ik begrijp wat je bedoelt. Qua filmsmaak hebben Kelly en ik zeker veel met elkaar gemeen. Zo houden we allebei heel erg van het werk van Yasujiro Ozu en Robert Bresson. Daar hebben we op de set vaak over gepraat. Anderzijds doet Kelly meestal maar twee takes, terwijl ik er liever meer doe. De vibe op onze sets is ook heel anders.”

VANAF 19 DECEMBER IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» WILD SPOTTEN

Ontdek op Vertigoweb.be hoe je op dinsdag 18 december samen met ons Paul Dano’s indrukwekkende regiedebuut *Wildlife* in avant-première kunt bekijken in UGC Antwerpen.

Fondazione Prada

SANGUINE

LUC TUYMANS ON BAROQUE

18.10.2018–25.2.2019

LARGO ISARCO 2
MILANO
FONDAZIONEPRADA.ORG

Milano

C. Arocha and S. Schraenen, Circa Tabac (detail), 2007, Courtesy the artists. J. G. Pinsel, St. John the Apostle and Our Lady (details), 1758, Courtesy Lviv National Gallery, Ukraine. Photo: Alex Salinas, 2018.

SERVAIS-

MANIE

Wie was de eerste Belg die een Gouden Palm won? Het is een vraag die tijdens quizen weleens tot fronsen en zuchten leidt. Want **Raoul Servais**, ondertussen negentig jaar jong, blijft zelfs in ons land een relatieve onbekende. Een documentaire, een dvd met zijn korte films en een permanente expo in Oostende moeten daar verandering in brengen.

tekst CHRISTOPHE VERBIEST

Op 24 mei 1979 ontving Raoul Servais in Cannes de Gouden Palm voor zijn korte animatiefilm *Harpya*, waarin hij voor het eerst animatie met *live action* vermengde. Hoewel hij aanvankelijk een pure animatiefilmer was, was de Oostendenaar altijd al geïnteresseerd geweest in de combinatie van tekeningen en echte acteurs. Destijds was zo'n mix echter een waar huzarenstukje.

In samenwerking met het fotografie-bedrijf Agfa-Gevaert ontwikkelde hij er een special procedé voor, de naar hem genoemde Servaisgrafie. Alleen *Nachtvinders* (1998) is volledig met die

techniek gemaakt, al maakte Servais er ook gebruik van in *Taxandria* (1994), zijn enige langspeelfilm. Door de evolutie die de digitale animatietechnieken sinds het einde van de vorige eeuw doormaakten, is de Servaisgrafie ondertussen in onbruik geraakt.

Sigarenkistcamera

De doortastendheid waarmee Servais zijn eigen procedé uitwerkte, typeert hem volledig. Toen hij aan de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten in Gent een opleiding toegepaste kunsten volgde, leerde hij affiches, glasramen, muurtekeningen en tapijten ontwerpen, maar zijn grote

passie was animatiecinema. Samen met enkele gelijkgestemde zielen zocht hij uit hoe je zo'n film in elkaar kon steken. Omdat je het nergens kon aanleren, moesten Servais en zijn kompanen van nul beginnen. Zo bouwde een oud-leraar van Servais een sigarenkistje om tot een camera.

In 1960, na drie jaar keihard werken, voltooide Servais zijn eerste korte film, *Havenlichten*. Onder het motto 'al doende leert men' zouden er snel meer volgen. Servais was niet te beroerd zijn kennis door te geven. Daarom richtte hij in 1963 aan de Gentse Academie, waar hij intussen leraar was geworden, een animatiefilmatelier op, het eerste

Havenlichten

Nachtvinders

Tank

op het Europese vasteland. Het belang daarvan voor de animatiecinema in Vlaanderen kan niet overschat worden.

Maatschappijkritiek

Harpya, *Havenlichten* en het dozijn andere korte films van Servais zijn vandaag verzameld op een dubbel-dvd. Ze tonen een man die altijd op zoek was naar nieuwe animatievormen en de taal van de animatiefilm heeft vernieuwd. De films, die vaak in het magisch realisme zijn verankerd, zijn doordeesemd van maatschappijkritiek. Hoopvol zijn ze zelden en ze waar-schuwen voor totalitarisme.

Die thematiek is ingegeven door Servais' herinneringen aan de Tweede Wereldoorlog. Hij was net twaalf toen de Duitsers in 1940 België binnenvielen. Het is geen toeval dat zijn laatste film, *Tank* (2015), over een tankaanval in de Eerste Wereldoorlog gaat. Maar ondanks die maatschap-pijkritische onderstroom poogt Servais ook altijd humor in zijn werk binnen te smokkelen.

Alle korte films staan op de eerste dvd, de tweede bevat de documentaire *Servais* van Rudy Pinceel, die een helder inzicht in het leven en werk van Servais verschaft. Pinceel heeft alle overbodige details weggesnoeid en graaft naar de kern. Hij volgt Servais van oktober 2015 tot de zomer van 2018, bij de opening van de permanente vleugel van het Mu.Zee in Oostende die aan zijn werk gewijd is. Daar zijn uiteraard veel tekeningen voor zijn verschillende films te zien, maar ook beeldend werk dat niets met cinema te maken heeft. En ja, die sigarenkistcamera staat er ook te pronken. Net als de Gouden Palm. ▣

Servais is vanaf 12 december te zien in Flagey in Brussel.

Raoul Servais: Kortfilms / Court-métrages / Short Films is uitgebracht door Cinematek.

De Raoul Servais-museumvleugel bevindt zich in Mu.Zee in Oostende.

VUURWERK

Tijdens de eindejaarsperiode heeft iedereen de mond vol van best-of-lijstjes. Daarom vroegen we vier vurige filmfanaten naar hun favorieten van 2018 en – bij uitbreiding – van de hele filmgeschiedenis.

tekst STEVEN TUFFIN

MATTEO SIMONI

acteur

2018 ALLER TIJDEN

BESTE FILM
Dogman

BESTE REGISSEUR
Felix van Groeningen (*Beautiful Boy*)

BESTE ACTRICE
Margot Robbie (*I, Tonya*)

BESTE ACTEUR
Timothée Chalamet (*Call Me by Your Name*)

BESTE VLAAMSE FILM
Girl

BESTE FILM
Boogie Nights

BESTE REGISSEUR
Paul Thomas Anderson

BESTE ACTRICE
Frances McDormand

BESTE ACTEUR
Leonardo DiCaprio

BESTE VLAAMSE FILM
D'Ardennen

IKRAM ALOUAD

actrice

2018 ALLER TIJDEN

BESTE FILM
Three Billboards Outside Ebbing, Missouri

BESTE REGISSEUR
Chloé Zhao (*The Rider*)

BESTE ACTRICE
Frances McDormand
(*Three Billboards Outside Ebbing, Missouri*)

BESTE ACTEUR
Brady Jandreau (*The Rider*)

BESTE VLAAMSE FILM
Girl

BESTE FILM
Seven Samurai

BESTE REGISSEUR
Wes Anderson

BESTE ACTRICE
Frances McDormand

BESTE ACTEUR
Daniel Day-Lewis

BESTE VLAAMSE FILM
D'Ardennen

LIEVE VANKEIRSBULCK

filmprogrammatrice Kunstencentrum Buda

2018 ALLER TIJDEN

BESTE FILM

The Shape of Water

BESTE REGISSEUR

Lee Chang-dong (*Burning*)

BESTE ACTRICE

Toni Collette (*Hereditary*)

BESTE ACTEUR

Marcello Fonte (*Dogman*)

BESTE VLAAMSE FILM

Rosie & Moussa

BESTE FILM

The Godfather

BESTE REGISSEUR

Alfred Hitchcock

BESTE ACTRICE

Mae West

BESTE ACTEUR

Philip Seymour Hoffman

BESTE VLAAMSE FILM

De man die zijn haar kort liet knippen

2018 ALLER TIJDEN

XANDER DE RYCKE

stand-upcomedian

BESTE FILM

Jurassic World: Fallen Kingdom

BESTE REGISSEUR

Alex Garland (*Annihilation*)

BESTE ACTRICE

Lady Gaga (*A Star Is Born*)

BESTE ACTEUR

Jeff Goldblum
(*Jurassic World: Fallen Kingdom*)

BESTE VLAAMSE FILM

Charlie & Hannah gaan uit

BESTE FILM

Jurassic Park

BESTE REGISSEUR

Steven Spielberg

BESTE ACTRICE

Emma Stone

BESTE ACTEUR

Jeff Goldblum

BESTE VLAAMSE FILM

Jommeke en de schat van de zeerover

JOUW BEURT!

Ben je het (on)eens met een van deze lijstjes? Breng dan je stem uit voor de Vertigo Awards! Einde februari reiken we deze prijzen voor de vierde maal uit. En ook ditmaal kan jij mee bepalen wie er wint.

STEM OP VERTIGOWEB.BE/AWARDS

Wie weet win je wel een duoticket voor onze duizelingwekkende awardsshow!

De vorige editie wonnen de onderstaande toppers in de Beste Ooit-categorieën. Vallen ze ditmaal opnieuw in de prijzen?

Pulp Fiction

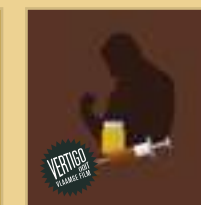
Steven Spielberg

Meryl Streep

Leonardo DiCaprio

Rundskop

#VertigoAwards

Van Oscar-winnaar Alfonso Cuarón,
Regisseur van "Gravity" & "Children of Men"

ROMA

GESCHREVEN EN GEREGISSEERD DOOR
ALFONSO CUARÓN

12 DECEMBER
IN SELECTE
BIOSCOPEN

14 DECEMBER
NETFLIX

ESPERANTO
FILMOJ

QUINZAINÉ
DES RÉALISATEURS
Société des réalisateurs de films
CANNES

CE MAGNIFIQUE GÂTEAU !

Een film van MARC JAMES ROELS & EMMA DE SWAEF

BLOEISTRAAT 11

DIRECTED BY NIENKE DEUTZ

Mis dit unieke kortfilmprogramma niet in de bioscoop: Ce Magnifique Gateau (44') en Bloeistraat 11 (10')

VANAF 19 DEC TE ZIEN IN:

Sphinx Gent • Cinema Lumière Brugge • Cinema Cartoon's Antwerpen • Cinema ZED Leuven
Cinema BUDA Kortrijk • Cinema Palace Brussel • Cinema Galeries Brussel

Lumière

GERARD BUTLER

GLADIATOR AWARD WINNER
GARY OLDMAN

ORIGINAL FILM

WELTOWIN

FILM

KFD

4

club

CI NE

A

Cultuur
Centrum
De Kern

MET ONDER ANDERE:

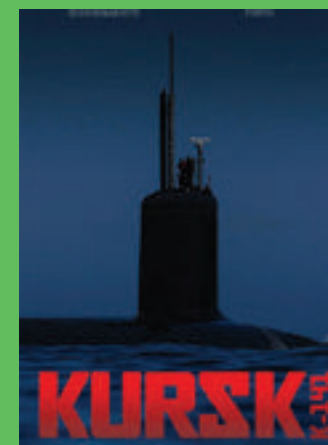
11 DECEMBER

8 JANUARI

5 FEBRUARI

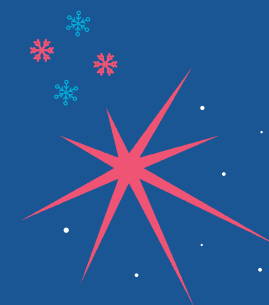
12 FEBRUARI

WINTERVONK

GEZELLIG WINTERFESTIVAL MET FAMILIEFILMS, MUZIEK, ...

FILM: Gordon & Paddy (28/12) | Rosie & Moussa (29/12) | Mijn naam is courgette (30/12) | De Wegpiraat en andere deugnieten (31/12)
MUZIEK: o.a. The Kids (29/12), 't Hof van Commerce (30/12) en Radio Modern (31/12).

>> ontdek het volledige programma: www.wintervonk.be

POINT OF VIEW

Online vind je uitgebreide recensies en nog veel meer

» neem een kijkje op www.vertigoweb.be

Mortal Engines

Regie Christian Rivers
Cast Hera Hilmar, Hugo Weaving, Robert Sheehan
Speelduur 2u08
Vanaf 5 december in de bioscoop

Door Peter Jackson geproduceerde verfilming van Philip Reeves gelijknamige boek over een toekomst waarin steden mobiel zijn geworden en elkaar bestrijden op de restanten van onze planeet. *Star Wars* in een *Mad Max*-jasje.

@ChrisCraps

Ce magnifique gâteau!

Regie Emma De Swaef & Marc James Roels
Cast Jan Decleir, Bruno Leve, Wim Willaert
Speelduur 0u44
Vanaf 19 december in de bioscoop

Emma De Swaef en Marc James Roels schetsen in deze Belgische stop-motionfilm de destructieve impact van de koloniale politiek van Leopold II in een reeks surrealistische sketches. *Apocalypse Now* in de stijl van de gebroeders Quay.

@ChrisCraps

Peterloo

Regie Mike Leigh
Cast Rory Kinnear, Maxine Peake, Neil Bell
Speelduur 2u34
Vanaf 16 januari in de bioscoop

Mike Leigh duikt in de geschiedenisboeken voor een drama rond een vergeten bloedbad in het Manchester van 1819. Dichter bij Ken Loach' *The Wind that Shakes the Barley* zal de eigenzinnige Brit waarschijnlijk nooit komen.

@RubenNollet

Colette

Regie Wash Westmoreland
Cast Keira Knightley, Dominic West, Eleanor Tomlinson
Speelduur 1u51
Vanaf 16 januari in de bioscoop

Historische tragikomedie over Colette, de beroemde Franse schrijfster die tijdens de belle époque talloze bestsellers schreef, maar haar naam niet op de cover kreeg. *Coco avant Chanel*, maar dan gesitueerd in de literaire wereld.

@RubenNollet

Donbass

Regie Sergej Loznitsa
Cast Natalya Buzko, Evgeny Chistyakov, Valeriu Andriuta
Speelduur 1u50
Vanaf 30 januari in de bioscoop

Met een bevreemdende mix van kolder en realisme schetst *A Gentle Creature*-cineast Sergej Loznitsa het opblaaierende conflict tussen Oekraïne en zijn balorige oostelijke provincie Donetsk. Kusturica's *Underground* is nooit veraf.

@RubenNollet

UTØYA 22. JULI

THE DAY THAT CHANGED US FOREVER

OFFICIALLY SELECTED FOR
FILM FEST GENT
A FILM BY ERIK POPPE

RELEASE 5-12

WINNER
PALME D'OR
FESTIVAL DE CANNES

SHOPLIFTERS

A FILM BY KORE-EDA HIROKAZU

RELEASE 12-12

VERTIGO

selecteert
uit het film-
aanbod van

De volledige programmatie kun je vinden op
vier.be, vijf.be en zestv.be.

When Harry Met Sally

8/12 om 22u40 op

Nadat Rob Reiner met *This Is Spinal Tap*, *Stand by Me* en *The Princess Bride* respectievelijk de ultieme mockumentary, Stephen King-verfilming en sprookjesprent had gemaakt, regisseerde hij een van de beste romcoms aller tijden. Met een fake orgasme dat je nooit zult vergeten!

Elf

24/12 om 20u35 op

Dezer dagen scheert Jon Favreau hoge toppen met zijn digitale updates van Disney-klassiekers *The Jungle Book* en *The Lion King*. Vijftien jaar terug verbaasde de toenmalige komiek echter vriend en vijand met deze warmhartige kerstkomedie over een elf met een identiteitscrisis.

Monsters University

30/12 om 16u45 op

Na enkele *Toy Story*- en *Cars*-sequels waagde Pixar zich aan deze prequel op *Monsters Inc.* Het niveau van de voorganger wordt niet gehaald, maar deze kindvriendelijke variant op *college movies* als *Animal House* en *Revenge of the Nerds* bevat genoeg humor en emotie om de middelmaat te overstijgen.

Godzilla

15/12 om 20u25 op

In tegenstelling tot *master of disaster* Roland Emmerich beet de voormalige indiebelofte Gareth Edwards zijn tanden niet stuk op een verhuizing van het Japanse filmmonster naar Hollywood. Het inzicht dat het legendarische wezen voor meer staat dan hol spektakel, had daar veel mee te maken.

Full Metal Jacket

21/12 om 23u20 op

Laat het aan genremanipulator par excellence Stanley Kubrick over om een Vietnamfilm als geen ander te maken. De gebrevetteerde brulboei R. Lee Ermey maakt het opleidingsgedeelte onvergetelijk, in de tweede helft wordt de oorlogswaanzin op ontzagwekkende wijze onderlijnd.

Twilight

4/1 om 20u35 op

Het is makkelijk om de verfilmingen van de youngadult-bestsellers over de driehoeksrelatie tussen een mens, een vampier en een weerwolf af te doen als pure trash. Toch is regisseur Catherine Hardwicke erin geslaagd om deel één met een verrassend genietbare indiesensibiliteit te injecteren.

Eyes Wide Shut

24/1 om 20u35 op

Stanley Kubrick bewees met zijn laatste film veel dingen. Dat hij uitblonk in het scheppen van een unheimlich sfeertje dat balanceert tussen droom en werkelijkheid, bijvoorbeeld. Maar ook dat Tom Cruise – die naast zijn toenmalige vrouw Nicole Kidman speelt – wel degelijk kan acteren.

BESTE. FILM. OOI.

Die Hard

Regie John McTiernan / **Cast** Bruce Willis, Alan Rickman, Bonnie Bedelia / **Speelduur** 2u12 / **Jaar** 1988

Geen slecht woord over *It's a Wonderful Life*, *Miracle on 34th Street* en *Elf*, maar voor ondergetekende is het pas écht Kerstmis wanneer John McClane Hans Gruber van de dertigste verdieping van de Nakatomi Tower laat vallen. *Yippee-ki-yay, motherfucker!*

Voor wie John McTiernans meesterwerk drie decennia lang heeft gemedend: Bruce Willis speelt McClane, een laconieke flik uit New York die zijn echtgenote (Bonnie Bedelia) achternaar naar LA, om daar in een skyscraper op blote voeten een stel terroristen koud te maken, met als laatste de gladde gangsterbaas Gruber (Alan Rickman).

De doodsangst in Rickmans ogen terwijl hij te pletter stort, is overigens honderd procent authentiek: McTiernan, een cineast bezeten van het concept 'uitvergroot realisme', had de acteur gevraagd om voor de stunt tot drie te tellen, maar liet de

nietsvermoedende acteur na één tel al los. 'Ik vond het al verdacht dat die scène als allerlaatste op de planning stond', aldus de in 2013 overleden Brit.

Dat de *Die Hard*-franchise vandaag synoniem is met reactionaire macho-cinema, is enigszins ironisch: het origineel uit 1988 was net een speelse parodie op het opgezwollen oeuvre van Stallone en co. Zie je Jean-Claude Van Damme al een praatje slaan met een gigantische pluchen teddybeer of Arnold Schwarzenegger grienen terwijl hij glasscherven uit zijn bloedende voeten plukt?

Die Hard is niet alleen een geniaal georkestreerde actiefilm, je kunt hem ook als een onconventionele romcom zien, met McClane en Gruber als flirtend koppeltje. De smeris laat geregeld cadeautjes achter voor de misdadiger – nu eens een lijk in een lift, dan weer een zak vol explosieven. Gruber verzint koosnaampjes voor McClane als Mister Cowboy,

Mister Mystery Guest en John Wayne. In een haast romantische scène delen de twee zelfs een sigaret.

Durf nog eens te beweren dat *Die Hard* niet de perfecte kerstfilm is. 🍷

@Jonas_Govaerts

» KLAP

Na het floppen van *A Good Day to Die Hard*, de vijfde film in de serie, wil Willis graag nog een allerlaatste keer zijn witte onderlijfje aantrekken: *McClane*, volgens de 63-jarige ster een 'prequel-sequel', staat gepland voor 2020. Alleen al het feit dat een filmreeks genaamd *Die Hard* halsstarrig weigert de pijp uit te gaan, maakt van McTiernans actieklassieker deze maand de Beste Film Ooit.

YOU CANNOT CONTAIN WHAT YOU ARE

VAN M. NIGHT SHYAMALAN,
DE SCHRIJVER/REGISSEUR VAN UNBREAKABLE EN SPLIT

JAMES
MCAVOY

BRUCE
WILLIS

SAMUEL L.
JACKSON

GLASS

16 JANUARI IN DE BIOSCOOP

KRETA

GRIEKENLAND

AL JAREN EEN GELIEFDE
TOPPER UIT ONS AANBOD.

SUPERVERHOUDING
PRIJS / KWALITEIT!

8 DAGEN / 7 NACHTEN
BEKENDE HOTEL VASIA
VILLAGE RESORT 4****
VANAF **€549**

AFREISDATA (steeds op zondag): 7 april (paasvakantie), 14 april, 21 april (paasmaandag) & 28 april (1 mei) / 5 mei, 12 mei, 19 mei & 26 mei (Hemelvaart) / 2 juni & 9 juni (Pinkstermaandag) / 1 september & 8 september / 6 oktober

De bekende Blauwe Vogel-troeven

Meer info en prijzen op www.deblauwevogel.be

Vliegreis heen en terug met Brussels Airlines

Inbegrepen: luchthaventaksen, weekendtoeslag en
transfers ter plekke

20 kg bagage & 7 kg handbagage per persoon

All-inclusive (volpension, snacks & dranken inbegrepen)

Lekkere internationale keuken met Griekse specialiteiten

Fijne surprise-excursie, Vlaamse hostess ter plekke

